

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

47. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

20. LISTOPADU 2005

Z obsahu:

Štěstí spravedlivých
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
2. listopadu 2005
- strana 2 -

Slavnost Krista Krále
- strana 4 -

Kristus - Vládce věčný
- strana 4 -

Konečná odplata
- strana 5 -

Babylon musí zahynout
- strana 6 -

**Smírná modlitba
k Nejsvětějšímu Srdci
Ježíšovu**
- strana 7 -

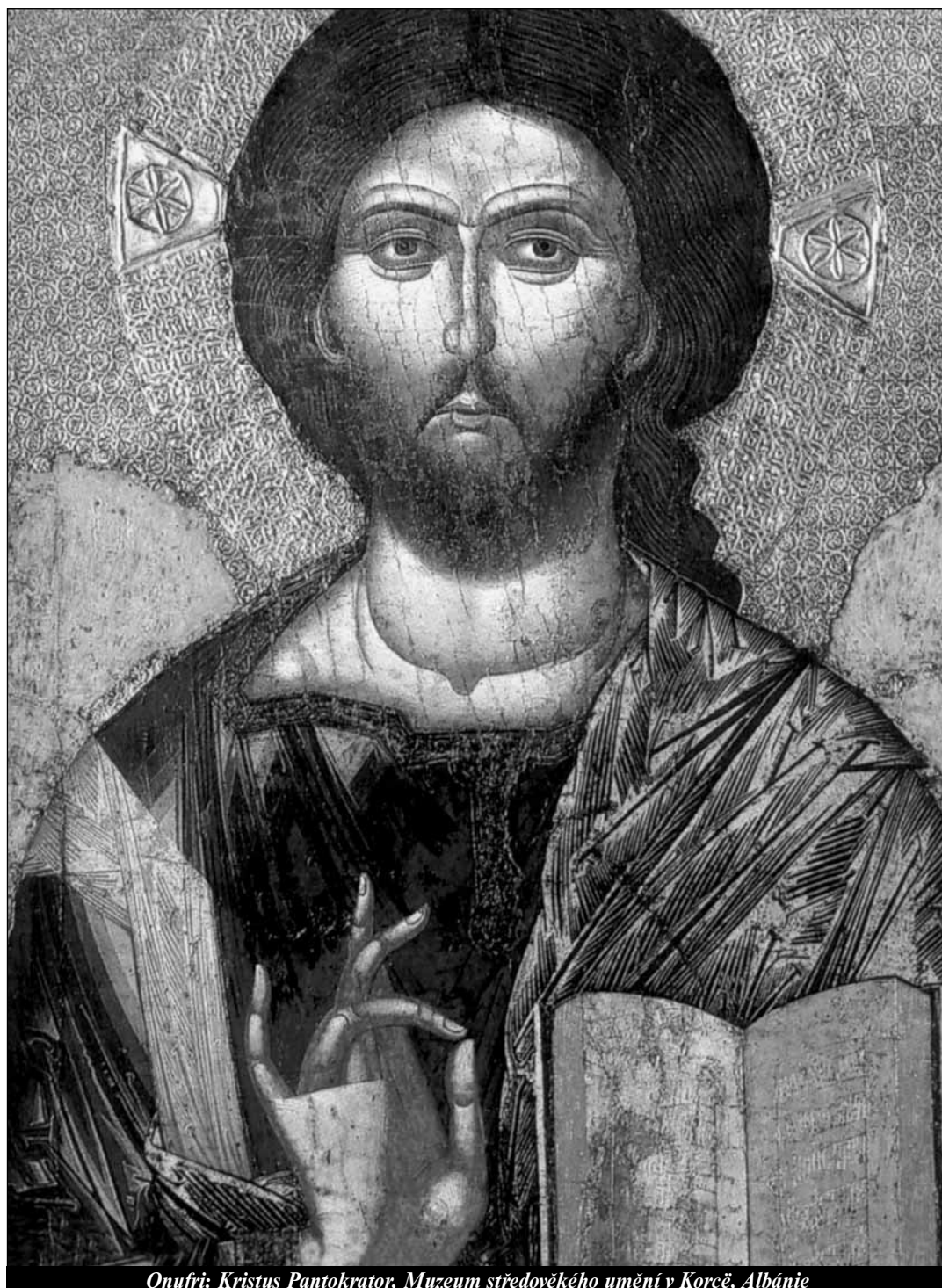
**Modlitba
„Nejsladší Ježíši“**
při smírné pobožnosti
o slavnosti Nejsvětějšího
Srdce Ježíšova
- strana 7 -

Život pro Eucharistii
Bl. Klement Marchisio
1833 - 1903
- strana 8 -

Pio a Pius
Padre Pio a papež Pius XI.
- strana 10 -

Kondomy proti hladu?
Ke zprávě ONS
k světovému obyvatelstvu
- strana 12 -

**Výzvy fatimského
poselství (33)**
Četba na pokračování
- strana 14 -

Onufri: Kristus Pantokrator, Muzeum středověkého umění v Korčë, Albánie

EDITORIAL

Za více než 600 let nepřišlo žádnému z českých panovníků ani na mysl, že by katedrála, kterou dal český král zbudovat k Boží slávě v areálu Pražského hradu, měla patřit jemu a nikoliv církvi. Ani zakladatel Československé republiky, oslavovaný T. G. Masaryk, se necítil zkrácen ani omezen tím, že tento Boží stánek spravuje svatovítská kapitula. Teprve zločinecký komunistický režim, který chrámy nestavěl, ale boural nebo z nich dělal muzea ateismu, přišel s nápadem „znárodnit“ vše, i Boží chrám. Co si má člověk myslet o současném vedení státu, které sice mluví o nápravě křivd spáchaných komunistickým režimem, ale jen potud, pokud se toto bezpráví netýká církve? Současná hlava státu se chce zapsat do dějin tím, že se ve věci starobylé pražské katedrály neztotožňuje se slavnými českými králi ani se svými demokratickými předchůdci, ale připojuje se raději k těm smutně nejproslulejším – komunistickým.

I bezvěrcům je jasné: Čím by bylo hradčanské panorama bez svatovítských věží? Ale co by bylo ozdobou Hradu, kdyby už naši předkové byli tak ideologicky vyspělí jako dnešní Marxovi a Leninovi pohrobci? Komu patří tento gotický dóm v první řadě, vyjadřuje už toto jeho jméno: *DEO OMNIPOTENTI MAXIMO*. Byl postaven Bohu živému a pravému. Ještě dříve než právníká otázka je to tedy otázka zdravého rozumu. Ke zločinům komunistického režimu patří ovšem také ten největší zločin, kterého se dopustil právě na zdravém rozumu a který bohužel není možno soudně stíhat. Následkem je ideologická slepota, kterou nadlouho zranil tento národ, takže ztratil pojem hodnot. Jsme asi jedinou zemí Evropské unie, která stává církev naroveň včelařům, chalupářům či sběratelům kuriozit. To je opravdová kulturní nehoráznost a neomalenost nejen vůči

Pokračování na str. 13

Štěstí spravedlivých

Po včerejší oslavě slavnosti všech svatých v nebi si dnes připomínáme všechny zemřelé. Liturgie nás zve, abychom se modlili za své drahé zesnulé a obrátili své myšlení k tajemství smrti, společného dědictví všech lidí.

Osvícení vírou díváme se na lidskou záhadu smrti s klidem a nadějí. Podle Písma totiž ona spíše než koncem je novým zrozením, je nutným přechodem, kterým mohou dojít k plnosti života ti, kteří utvářejí svůj pozemský život podle pokynů Božího slova.

Blaženost a bázeň

Žalm 111, skladba mudroslovného charakteru, nám představuje postavu těch spravedlivých, kteří se bojí Hospodina, přiznávají mu transcendenci a Inou s důvěrou a láskou k jeho vůli v očekávání, že se s ním po smrti setkají.

Těmto věrným je zajištěna *blaženost: Blaze muži, který se bojí Hospodina* (v. 1). Žalmista ihned upřesňuje, v čem spočívá taková bázeň: projevuje se v učenlivosti k Božím příkázáním. Za blaženého je prohlášen ten, *kdo má velkou zálibu v zachovávaní příkázání, nachází v nich radost a pokoj*.

Učenlivost vůči Bohu je tedy kořenem naděje a vnitřní i vnější harmonie. Zachovávaní mravního zákona je pramenem hlubokého míru svědomí. Navíc podle biblické vize o „odplatě“ nad spravedlivým se pne plášť Božího požehnání, které zajišťuje stabilitu a úspěch v podnikání, a to i pro potomky: *Mocné bude na zemi jeho potomstvo, pokolení řádných lidí bude požehnáno. Hojnost a bohatství budou v jeho domě* (v. 2-3; srov. v. 9).

Co s utrpením spravedlivého?

Přirozeně, s touto optimistickou vizí kontrastují trpká pozoro-

rování spravedlivého Joba, který zakouší tajemství bolesti, cítí se nespravedlivě trestán a podroben zdánlivě nesmyslným zkouškám. Bude tedy zapotřebí čist tento žal v celkovém kontextu Zjevení, které zahrnuje skutečnost lidského života ve všech jeho aspektech.

Nicméně zůstává v platnosti důvěra, kterou chce Žalmista předat a dát zakusit tomu, kdo si zvolil jít cestou mravně bezúhonného chování na rozdíl od jakékoliv alternativy iluzorního úspěchu dosaženého skrze nespravedlnost a amorálnost.

Láska k bližním

Srdce této věrnosti k Božím slovu spočívá v základní volbě, tj. v lásce k chudým a potřebným: *Blaze muži, který se slitovává a půjčuje, (...) rozděljuje, dává chudým*. Ten, kdo je věrný, je tedy velkodušný; v souladu s biblickou normou poskytuje potřebným bratřím půjčky, aniž by sledoval svůj zisk (srov. Dt 15,7-11), aniž by upadl do hanebnosti lichvy, která ničí život ubožáků.

Spravedlivý přijímá trvalé napomenutí proroků, přiklání se na stranu odstrkovaných a podporuje je vydatnou pomocí. *Roz-*

člověka zlého. Toto individuum je svědkem úspěchu spravedlivé osoby a trápí ho vztek a závist. To je trápení toho, kdo nemá čisté svědomí, na rozdíl od člověka ušlechtilého, jehož *srdce je pevné, nebojí se* (v. 7-8).

Radostný dárc

My se zahledíme do klidné tváře člověka věrného, který *rozděljuje, dává chudým*, a svou pozornost soustředíme v závěru na slova Klementa Alexandrijského, který v komentáři k Ježíšově výzvě, abychom si udělali přátele z nespravedlivého mamonu (srov. Lk 16,9), konstatuje ve svém spisu pod titulem „Který bohatec se spasí“: tímto tvrzením Ježíš „prohlašuje za nespravedlivé ze své povahy každé jmění, které člověk vlastní jen pro sebe a pro své dobro a nedá z něho nic k dispozici těm, kteří to potřebují; současně však říká, že i z této nespravedlnosti je možno udělat skutek správný a spasný, když poskytneme odpočinek některému z těch maličkých, kteří mají věčný příbytek u Otce“ (srov. Mt 10,24; 18,10); (Collana di Testi patristici, CXLVIII, Řím 1999. S. 55-57).

Klement se pak obrací k čtenáři a upozorňuje: „Buď si vědom v první řadě toho, že ti nepříkázal, aby ses dal prosit, ani abys čekal, až tě poprosí, nýbrž abys ty sám hledal ty, kteří jsou opravdu hodni, aby byli vyslyšeni, protože jsou to učedníci Spasitele“ (31,7; tamt. s. 57).

Pak s odvoláním na jiný biblický text komentuje: „Je proto krásné apoštolovo rčení: *Bůh miluje radostného dárce* (2 Kor 9,7), toho, komu působí radost, že může dávat, a neseje skoupě, aby pak nesklízel stejným způsobem, nýbrž rozdává bez litování, bez rozlišování a bolesti, a to je autentické konání dobra“ (31,8; tamt.).

*Bollettino Vaticano 2. 11. 2005
Mezititulky redakce Světla*

děljuje, dává chudým, říká 9. verš, který vyjadřuje krajní velkodušnost, naprosto nezištnou.

Úděl zlých

Žalm 111 vedle portrétu člověka věrného a charitativního, *dobrotivého, milosrdného a spravedlivého* představuje v závěru v jediném verši (srov. v. 10) také profil

Konec času

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Oddělí jedny od druhých.

Pán tě zve na své poslední kázání. V době, kdy se jeho pozemský život přiblížil ke svému vyvrcholení, chce obrátit tvou pozornost k hodině pravdy při konečném vyvrcholení lidských dějin. Po řadě podobenství, která jeho dnešní řeč připravovala, chce ti představit už nikoliv podobenství, ale prorocký obraz toho, co prožiješ na konci času. Přístup k němu s plným vědomím závažnosti jeho posledního poselství. Konec času znamená totiž konec všech změn. Po konci času už budeš nenávratně a neodvolatelně buď věčně nekonečně šťastný, nebo navěky zoufale nešťastný.

Pán přichází, tak jak slíbil, v nekonečném jasu své božské velebnosti v nesmírném průvodu všech dobrých a blažených duchů. Král králů a Pán pánů usedá na svůj trůn, který je stolcem jeho slávy a nejvyšší spravedlnosti.

Andělé před ním shromáždili ze čtyř úhlů světa lidi všech dob. Jsou to myriády lidských synů a dcer. Netvoří však bezhlavý dav v chaotické tlačenci. Nikdo nikomu nepřekáží, nikdo nikoho nezakrývá. Všichni mají stejně daleko jeden k druhému i k nejvyššímu Soudci. Tváří v tvář všichni bezprostředně vnímají slavný majestát toho, *skrze něhož všechno je stvořeno, kterého stavitelé zavrhlí, ale stal se kvádrem nárožním*. Bez omezených smyslů v plné bezprostřednosti nazírají, jak se jeho někdejší chudoba, ponížení a utrpení proměnily v nekonečnou vznešenost a krásu, jak se každá jeho rána změnila v ozdabu jeho svrchované slávy. Ti, kteří ho milovali věrně skrytěho a pokorného, hledí na něho v radostném úžasu a vděčně úctě. Ti, kteří ho ignorovali, odmítali, pohrdali jím a plivali po něm, jsou zděšeni, když poznávají jeho existenci a jeho vznešený svrchovaný majestát. Je to nejvyšší a definitivní triumf pravdy, dobra a spravedlnosti.

Konečná proměna se však týká i všech těch nespočetných lidských bytostí. Jedni tonou v radostném úžasu nad tím, do jaké krásy se proměnila jejich těla, i ta kdysi vetchá, zkroucená nemocí, stářím a utrpením. Nyní i z nich zjevně vyzáruje dobrota srdce a krása duše. Ti druzí jsou naopak zděšeni ošklivostí a odporností těla, jehož zkrášlení věnovali tolik péče, když se na nich zcela zjevně zračí celá ohavnost

hříšného smýšlení, spáchaného zla a zanedbaného dobra. Všichni tak i bez výroku vidí zcela jasně, kam patří, a podle toho se řadí jedni k *ovcím*, druzí do řad *kozlů*. Nic nezůstává skryté ani utajené a každý tu stojí v celé nahotě pravdy před Pánem, před sebou i před celým lidstvem.

Před tváří všech vystupují tu proměněny i všechny skutky jednotlivců i celých národů. Všechno lidské úsilí a někdejší úspěchy, všechno vědění a pokrok váží jen tolik, kolik dobrého bylo skrze ně prokázáno těm, kteří to potřebovali. Platí to i o všech skutcích zbožnosti a o modlitbách, které jsou nyní zhodnoceny podle toho, nakolik vedly a posilovaly k tomu sloužit Kristu skrytěmu v našich bližních. A opět jedni jsou naplnění úžasem, jaké velikosti nabyly před trůnem Krista Krále i ty nejmenší a nejskromnější skutky štědré a nesobecké dobroty a lásky, a druzí jsou zděšeni, když stojí tváří v tvář neúprosnému poznání, že ve všech těch, kterým neposloužili a nepomáhali, nýbrž jim křivdili, ubližovali, kterými pohrdali a nad které se vyvyšovali, byl sám Ježíš Kristus, nejvyšší Bůh a Pán. Nic tu není třeba vysvětlovat ani zdůvodňovat, zbytečná je jakákoliv obhajoba. Všechno to dobré i zlé, co bylo od počátku světa vykánáno, přijímal a zakoušel sám Pán.

Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je pro vás připraveno od počátku světa. V tomto vrcholu lidských dějin se potvrzuje, že jediný smysl celého stvořitelského díla byl od počátku v tom, aby Boží Syn mohl jednou takto pozvat své věrné k věčné hostině, aby navěky spočinuli v lůně svého nebeského Otce.

Boží Syn se všem zcela neklamně a definitivně a nezvratně představuje jako Alfa a Omega, *první a poslední, počátek a konec*⁽¹⁾. Stál na počátku času, když skrze něho bylo všechno stvořeno, a nyní uzavírá čas dovršením svého díla. Ale mezi tento počátek i konec patří také jeho cesta k člověku, který si zneužitím své svobody zatarasil cestu do připraveného království a *propadl smrti*. Proto Beránek sestoupil k němu z nebe, byl ukřižován, pohřben a třetího dne vstal. Vrátil se k Otcí, ale tak, že zůstal lidem více než nablízku ve své Církvi, ve svém slově, v skromných eucharistických způsobách a v pokorné podobě hladových a žíznivých, ponížených opuštěných a trpících. Nežádal od nás nic víc, než abychom mu uvěřili, přijali jeho křest a jeho slovo, jeho společnost a blízkost a jeho cestu. Jeho sláva jako jednorozeného u Otce vyžaduje, aby vítězství dobra a spravedlnosti bylo dovršeno. Zlo si

Liturgická čtení

1. čtení - Ez 34,11-12.15-17

Tak praví Hospodin: „Hle, já sám vyhledám své stádo a ujmou se ho. Jako se pastýř stará o své stádo, když je mezi svými rozptýlenými ovce, tak budu pečovat o své ovce a vysvobodím je ze všech míst, kam se rozprchly v mlhavém a mračném čase. Já budu pást své stádo, já jim dám odpočinek – praví Pán, Hospodin. Budu hledat ztracené, zpět přivedu rozptýlené, obvážu zraněné, posílím slabé, budu střežit tučné a silné, pást je budu svědomitě. Co se pak týká vás, moje stádo – tak praví Pán, Hospodin – budu soudit mezi ovci a ovci, mezi berany a kozly.“

2. čtení - 1 Kor 15,20-26.28

Bratři! Kristus vstal z mrtvých, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro svoje spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak zase pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: na prvním místě je Kristus; pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde. Potom nastane konec, až odevzdá své království Bohu a Otcí a až zlomí vládu všech možných knížat, mocností a sil. On totiž musí kralovat, „dokud mu (Bůh) nepoloží všechny jeho nepřátele k nohám“. Jako poslední nepřítel bude pak zničena smrt. A až mu bude všechno podřízeno, tehdy se i sám Syn podřídí tomu, který mu to všechno podřídil, aby byl Bůh všechno ve všem.

Evangelium - Mt 25,31-46

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: „Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý,

Pokračování na str. 14

samo zvolilo cestu *do věčného ohně*. Osud *kozlů* není nic více než pravý opak nabízené lásky a blaženosti.

Pro tebe čas ještě nekončí. Pán pro tebe ustavičně *prostírá svůj stůl před zraky tvých nepřátel*⁽²⁾ a ty každým svým slovem, myšlenkou a skutkem svobodně rozhoduješ, zda chceš jednou z jeho úst uslyšet neodvolatelné *Pojď!* anebo *Odejdi!*

Zvol si Ježíše, tak jako On si zvolil tebe.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Zj 22,13; ⁽²⁾ srov. resp. žalm 23

Slavnost Krista Krále

Slavnost Krista Krále je mladá. Zavedl ji papež Pius XI. před osmdesáti lety 11. prosince 1925. Vedly ho k tomu dobové pastorační důvody. Papeži působila velké starosti pokračující sekularizace veřejného života a stále rostoucí mocenské nároky totalitárních států. Hrozilo nebezpečí, že náboženství bude zatlačeno do ryze soukromé sféry. Tomu měl čelit nový svátek, který měl obnovit Kristovu autoritu v rodině, ve společnosti a ve státních institucích. Ke stejnému cíli bylo zaměřeno zasvěcení Božskému Srdci Ježíšovu, které se podle papežova přání mělo konat o slavnosti Krista Krále.

Po Druhém vatikánském koncilu při reformě kalendáře byla slavnost z poslední říjnové neděle přeložena na poslední neděli církevního roku. O této neděli stojí v popředí pohled na Krista Krále. Povznesený Kristus je prvorozený všeho tvorstva, je skutečný obraz neviditelného Boha, který stvořil nebe i zemi. Skrze něho byl na kříži zjednan pokoj, neboť svou krví smířil Boha a svět. Až přijde Kristus znovu ve slávě, předá svému Otci věčné a neobsáhnutelné království pravdy, života, lásky a pokoje.

Kristus Král je tentýž Kristus, který nám přislíbil, že bude s námi po všechny dny až do skonání světa. Tak nám slavnost Krista Krále na konci církevního roku připomíná našeho Průvodce časem a jeho spásné slovo. Slyšíme je v jeho evangeliu. Zločinec po pravici se obrátil na Ježíše s prosbou: *Rozpomeň se na mne, až přijdeš do svého království* (Lk 23,35-43). Toto slovo platí také nám. I pro nás může platit slovo jeho odpuštění. A tam, kde se lidem dostává odpuštění a oni žijí z přislíbu tohoto odpuštění, tam se již zpřítomňuje Boží království mezi námi.

Evropská unie schválila svou ústavu. Budou křesťané, kteří slaví slavnost Krista Krále, schopni převzít v duchu Ježíše Kris-

ta odpovědnost za nově vznikající Evropu? Budeme v této Evropě jako kvas z podobenství, který všechno prokvasí? Působí v nás dostatečně síla Ducha Svätého, která nás vede na cestu, aby všichni lidé různých národů našli v Evropě domov a pocítili příchod Božího království? Ježíš Kristus nám svým životem ukázal, jak můžeme razit cestu příchodu Božího království. Uskuteční se podle jeho slov tehdy, jestliže my zůstaneme v něm a on v nás. Říká nám: *Království Boží je ve vás* (Lk 17,21). Jestliže je tomu tak, můžeme se s plnou důvěrou modlit, jak to dělali již mnozí před námi:

Ježíši Králi, myslí ve mně, pak budu smýšlet správně a jasně.

Mluv ve mně, Ježíši, pak budu mluvit vlídně a pravdivě.

Působ skrze mne, Ježíši, zhejnej tak mému jednání.

Posvěť moji práci, posvěť tak i moji pověst.

Pronikni celou mou bytostí, aby ze mne mohli lidé číst, jak velká je tvoje láska.

Plodné a veřejně účinné bude naše osobní obrácení ke Kristu teprve tehdy, když se zapojíme do společenství věřících, kteří usilují o to, aby svou víru proměnili ve skutek.

Ze zkušenosti víme, že se tak daří jen zřídka, že se vyslovujeme pro to, co se týká nás, co nás zajímá, a nikoliv pro to, co poznáváme jako svou odpovědnost a úlohu ve veřejném životě. Je proto oprávněná otázka, zda naše víra má také sílu naslouchat ve společnosti s druhými Pánu a prosit ho, aby nám dal Ducha svého světla a orientace. Když se to podaří, pak bude možno pocítit Kristovo království již v tomto světě.

Ježíš chce bydlet s námi, nikoliv trůnit někde v dále. Chce přebývat mezi lidmi. Mezi námi je často však jako ten, kterého neznáme.

-sks- 47/2004

Kristus - Vládce věčný

V jednom hymnu k slavnosti Krista Krále se praví:

„Kriste, Ty jsi Vládce nebe i země nad všemi mocnostmi, trůny i panstvy. Ty jsi První a Poslední, Počátek i Konec. V Tvých rukou spočívá osud lidí. Nic na zemi nemůže zdolat Tvou moc. Ty, který jsi plný slitování, vynášíš ortel nade všemi národy.“

Nic nemůže zdolat Tvou moc! – Často máme před očima Boha jakoby bezmocného, kterému se „zlý svět“ vymkl z ruky a který si stěžuje: „Nikdo už na mě nevěří.“

Nikoliv. My věříme v Boha, jehož království a svrchovaná vláda již nastoupila v Ježíši Kristu.

Na tomto světě to může vypadat, jako by jeho moc nic nezmožila. Ve skutečnosti je to ta nejmocnější síla. Ano, naše víra je vítězství, jak píše Jan ve svém prvním listu (5,4). První křesťané byli naplněni velkou jistotou o jeho vítězství. S tímto přesvědčením šli vstříc nejhorším pronásledováním a strádáním. Víra znamená vítězství. Kristus je již nyní PÁN, KYRIOS. V nebi je jeho království již plnou skutečností, ale stane se zjevným i zde na zemi.

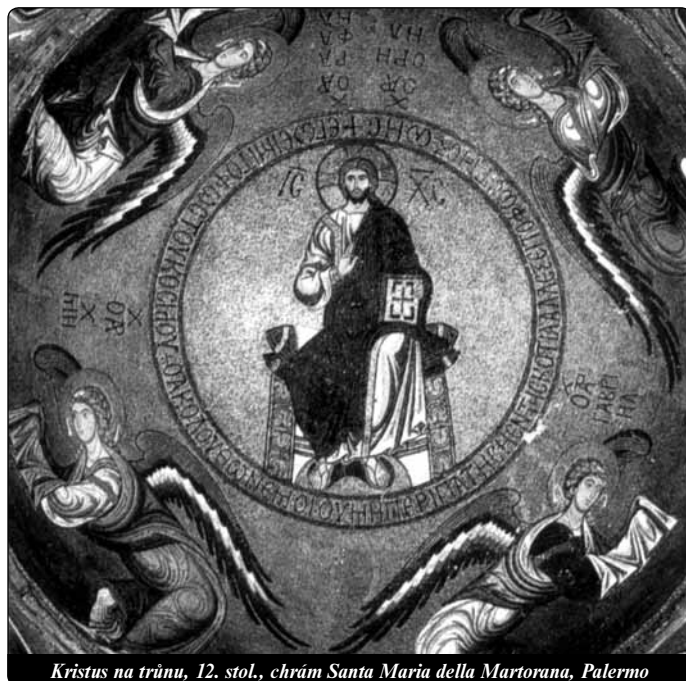
Nezapomínejme však, že jeho království je panováním Ukřižovaného (a Zmrtvýchvstalého). Kristus zvítězil na kříži. Tato

skutečnost plná naděje, ve které se Ježíš zjevil jako živoucí Pán, neplatí ani dnes podle měřítek světa za příběh úspěšného vládce. Jen na cestě Kříže je nám slíbeno vítězství. Nový život je darován jen v podobě Kříže.

Blahoslavenství představují ústavu Božího království. Zatím ještě vládne utrpení, bezpráví a násilí. Kristovo panování je ještě skryto pod boji a strádáním dnešní doby, ještě je skryto za zlem tohoto světa. Jeho vláda je však v nebi již přítomná, i když je na zemi zatím skrytá. Boží království je již zde, ale současně na ně čekáme. V tomto napětí musíme žít.

Ježíš nás však vyzývá, abychom navzdory zdání viditelných věcí věřili, že Boží království je již blízko, a neotřesitelně důvěřovali jeho slovu. „Království povstávají, kvetou a rozpadají se, ale Tvoje přetrvává všechna ostatní, protože Tvému království dal Bůh věčné trvání.“

-sks-

Kristus na trůnu, 12. stol., chrám Santa Maria della Martorana, Palermo

Konečná odplata

Myšlenka o odplatě, kterou Bůh přirkuje každému člověku na základě jeho svobodného jednání, je obsažena již ve Starém zákoně. Zpočátku se jedná pouze o odplatu zde na zemi, tedy o štěstí pro spravedlivé a neštěstí pro zlé vzhledem k jejich životu.

Ale v posledních knihách, které předcházejí Ježíšův život, se odplata již netýká tohoto světa, nýbrž období po smrti.

Ježíš přejímá tento pojem, ale zdokonaluje ho a povznáší. Nicméně mnoho křesťanů to nepochopilo a domnívají se, že odplata je forma nepřiměřená, a tedy klamná.

Odměnu dobrých, tj. těch, kteří žijí v lásce k Bohu, pokládá Spasitel za nezaslouženou odměnu. To je to, co nepochopil farizej v podobenství, které vypráví o něm a o celníkovi. Domníval se totiž, že má u Boha svá práva a může soudit bližního podle svých měřítek.

Ježíš naopak učí, že i naše zásluhy jsou především dar Otce: a to vyplývá z podobenství o révě a ratolestech (srov. Jan 15,4-6).

Ježíš je kmen a my jsme ratolesti. Naše dobré plody jsou jistě naše, ale především jsou to plody Ježíšovy, který nám dává podíl na své životní míze, na své božské síle.

Její proud se proto přeruší, jestliže se od něho odloučíme: protože již nemáme život, nemůžeme přinášet plody, tak jako v přírodě nemůže plodit větev, která byla ulomena od kmene. Naše spolupráce s Ježíšem, pravým vinným kmenem, spočívá v přijímání jeho daru (životní mízy) a pouze pro nekonečné Boží milosrdenství uděluje nám k naší zásluze, že svobodně přijímáme jeho dar a dovrší ho v plnosti v ráji: *Služebníku dobrý a věrný... byl jsi věrný v malém (zde na zemi), mnoho ti svěřím (radosti v nebi)* (srov. Mt 25,21.23).

Když uvážíme, že naše zásluhy jsou především Boží dary, pak nebe neodplácí ani tak pouhé naše mravní úsilí, jako ho spíše zhodnocuje.

A skutečně vždy jsou zde možná naše neporozumění a naše slabosti, pro které naše konání může být určováno také určitým egoistickým zájmem, i když přeneseným na onen svět.

Ale pro toho, kdo chápe a přijímá Boží plán, pro toho jednat pro nebe znamená plnit Boží vůli, která nás zve, abychom spolu s ním přinášeli dobré ovoce pro zlepšení světa a ještě více žili pro nebe, kde dosáhneme plnosti v Boží slávě, v nejvyšším zdokonalení celého lidstva.

Také odplatu zlých je třeba vidět v Ježíšově optice, která zásadním způsobem očisťuje naše pojetí Boha.

Odplatu lidské zloby nelze chápat jako odvetu a pomstu Otce, který by řekl: „Jednal jsi zle? Teď já ti ukážu!“ Naopak „Bůh nemůže dělat zlo, protože ho nemůže chtít, neboť je nekonečné dobro“ (Katechismus Pia X., ot. 11). Nový zákon nás učí: *Bůh je láska* (1 Jan 4,8.16), a proto ani nemůže chtít něčí zlo, tím méně zlo svých dětí.

Nedávejte se přemoci zlem, spíše přemáhejte zlo dobrem (Řím 12,21). Jestliže to platí pro nás, tím více to platí pro Pána!

Chceme tím snad vyloučit peklo? Nikoliv, protože Nový zákon ho představuje jako *řvoucího lva, který obchází a hledá, koho by pohltit* (1 Petr 5,8). Ale vylučujeme, že by peklo bylo něčím, co chce Bůh. A právě proto, že Bůh ho nechce, dal se umučit a zabít, aby od pekla vysvobodil své děti. Přesto jsou lidé, kteří chtějí před Bohem prchat až do konce: nemohou proto s ním žít v ráji.

Tak je myšlenka odplaty upřesněna: v případě nebe je to nezasloužená odměna. V případě věčné záhuby je to „odsouzení, které nechtěl Bůh, ale pro které se sám rozhoduje ten, kdo odmítl jeho lásku“.

Z *Maria Ausiliatrice* 9/2005
přeložil -ls-

Fra Angelico (1395-1455), San Marco, Florencie

ZPĚT U PÁNA

Rozhovor Ježíše s malou duší

Dítě, kde jsi bylo celou dobu, že jsi neslyšelo moje volání? Pojď, stačí mi, že jsi u mne! Nemusíš mi nic říkat, stačí, že jsi nyní u mne! Moje milované dítě, buď nyní zticha, useber se, uspořádej své myšlenky. Vlož své starosti do mé levé ruky a svoje přání do té druhé a nespěchej při tom. Vim, že je ti nyní líto, že jsi mě nechal tak dlouho čekat, ale nyní jsi u mne. Ještě jednou tě prosím: utiš se a useber se!

Začínám s tvými starostmi a беру je do své levé ruky, natažené k tobě. Vlož tam všechno, co tě trápí, utlačuje, bolí, co ti hrozí. Vlož do mé ruky všechno, opravdu všechno. Dítě, nedals mi ještě všechno. Dej mi také všechny své slzy, svěř mi i své proplakané slzy. Děkuji ti, že mi je svěřuješ. Působí mi to velkou radost, když moje malé duše, které jsou mi nejmilejší, důvěřují svému Bohu.

Nyní, dítě, jaká přání mi chceš sdělit? Pohleď na moji pravou ruku, která je k tobě natažená, aby přijala tvá přání, opravdu všechna přání. Ale dítě, jedno přání jsi mi ještě nesvěřil, že chceš být svatý a jednou přijmout v nebi své dědictví, až přijde tvůj čas. Pojď, polož toto své svaté přání do mé natažené ruky. A nyní, dítě, buď zcela zticha, abych mohl přijmout tvé starosti. Dítě, moje milované dítě, té nebo oné starosti bych tě rád zbavil. Ale mnoho těch starostí je zbytečných a neodůvodněných prostě proto, že máš málo důvěry v Boha, ve mne, svého Pána a Boha. Důvěřuj mi více, a tvých starostí ubude. Dítě, moje malé dítě, hoď za sebe všechno, co tě tísní. Pohleď na mne, svého Pána a Boha. Já jsem tvůj přítel a ženich tvé duše! Všechny tvé starosti jsem zvažil, přezkoušel, jestli tě nepřetěžují. Ne, nemohu najít nic, co by bylo proti blahu tvé duše. Všechno, skutečně všechno je přizpůsobeno tvému posvěcení. Chceš se přece stát svatým, nebo ne? Přece jen proto jsi na tomto světě! Dítě, přijmi svůj osud takový, jaký ti byl dán, a já nikdy od tebe neodvrátím svůj milující zrak, neupustím od dobrého mínění o tobě, budu tě ustavičně provázet na tvých cestách. Vlož všechno, skutečně všechno, co tě tíží, na mne! Buď svobodný a důvěřuj nekonečné, propastné lásce svého Boha, který tě miluje horoucně, nesrovnatelně a navždy!... Utiš se a spoj svůj pohled s mým. Okus mě, který na tebe čekám v Nejsvětější Svátosti lásky s neutišitelnou touhou, abych se ti odevzdal, abych tě zaplavil. Miluj mě takový, jaký jsi.

Wolfgang E. Bastian

Babylon musí zahynout

1. Co má Bůh v úmyslu

S prorockou jistotou hlásá mocný anděl budoucí zánik Babylonu tak, jak se to již jednou stalo: Co má Bůh v úmyslu, to s jistotou nastane.

Jaký je Boží úmysl? Církev a celé lidské dějiny vedou ke spáse a přijde jeho blažené království: Beránkova svatba, nové nebe, nebeský Jeruzalém. Aby mohlo přijít jeho království, musí zahynout Babylon.

„Babylonem“ se zde nerozumí nějaké konkrétní město. Babylon se stal symbolem. Babylon, to je protiobraz nebeského Jeruzaléma, nachází se také v nás samých a i zde musí zahynout, aby mohlo přijít Boží království.

2. Můj Babylon

Jak vypadá? Snad podobně jako město, které viděl prorok:

MODLITBA K SVATÉ RÁNĚ BOŽSKÉHO SRDCE

Ježíši, pro svou svatou ránu, smiluj se nade mnou.

Vkládám všechny své těžkosti a starosti, zvláště tuto poslední, do Tvého láskyplného zraněného Srdce, abys všechno uspořádal podle své vůle. Děkuji Ti, můj Spasiteli a Vykupiteli!

■ Bylo mocné, vítěz nade všemi národy, bohaté, přeplněné prodáváči, umělci a hudebníky, tzn. puzené pyšným sebevědomím pro své obchodování, luxus, zábavu a honbu za příjemným a povrchním životem.

Snad se jeho stopy najdou i u mne: snaha stát nad druhými, být „vítězem“ v obecném boji o moc a slávu, zaměstnávat se věcmi, které jsou ani ne tak k tomu, aby sloužily, nýbrž aby mi zajišťovaly uspokojení, sklon k příjemnostem a pohodlnosti a takové používání médií, které slouží více rozptýlení a zábavě než informaci.

■ Toto město Babylon bylo obklopeno 18 km dlouhou zdí přiměřeně vysokou a širokou. Ta měla odvrátit všechny rušivé prvky a nepříjemnosti života uvnitř města. Jaké jsou mé zdi, kterými se chráním před Bohem a před lidmi, aby mě nerušili

NENÍ VĚTŠÍHO BOHATSTVÍ NAD LÁSKU, KTERÁ BYLA PŘIBITA NA KŘÍŽ

Pravá láska je velikost, která se daruje vždy bezvýhradně a nic za to nepřijímá. Je to živý dar. Nečeká na protilásku. Miluje. A tím, že miluje, se rozmnožuje.

Není většího bohatství než láska. Ona stojí nade vším. Když byla přibita na kříž, stala se nejvyšším zářícím znamením, které činí Boha viditelným pro všechno stvoření, stala se nádherným obrazem jeho lásky.

Pozvedněte své oči k tomuto znamení. Jako žádné jiné se týčí ze země a spojuje zemi s nebem ve svém středu, ve svém srdci.

Toto Srdce roztahuje své paže daleko široko k celému tvorstvu a uzavírá do sebe všechno živé všeobsahujícím pulsem božské lásky. Kéž vás nikdy neunaví vycházet den co den vstříc mé Láске!

I vy roztáhněte své paže a rozšířte své srdce a následujte mě v nejvyšší odevzdanosti a ve víře plné důvěry.

Sestra Františka od Ukřižované Lásky

v mém způsobu života, který jsem si zařídil podle své chuti?

■ V Babylonu byl chrám státního boha Marduka. Před ním se táhla 23 m široká nádherná ulice pro procesí, která končila u brány Ischtar. Ulice a brána byly vyzdobeny zlatými zvířaty, lvy, draky na tmavomodrém pozadí. Po této ulici táhlo množství lidí k chrámu božstva, pro některé Izraelity ve vyhnanství to bylo pokušení přidat se k nim.

Nejsou i v mém životě svůdně vyzdobené ulice, po kterých táhne všechno možné, které však končí u chrámu cizích božstev? Nevyžaduje věrnost k mému Bohu, abych vyhledal jiné ulice, namáhavější, a statečně po nich krácel?

■ V Babylonu obdivovali jako jeden ze sedmi divů světa visuté zahrady.

Do našeho života bychom to mohli přeložit jako extravagance, věci, které pěstují, abych na sebe obrátil pozornost.

■ A konečně je v Babylonu postavena 90 m vysoká chrámová věž, podle Gn 11 symbol pýchy, který skončil v chaosu zmatení jazyků.

Tam, kde překračujeme svou míru, poškozujeme společnost.

3. Nebeský Jeruzalém - duchovní protiobraz Babylonu

Všechno, co se nachází v Babylonu a v našem hříchem poznamenaném životě, je nám v nebeském Jeruzalémě představeno jako protiobraz, který

může splnit všechny touhy zde symbolizované.

■ Tento Jeruzalém je pokorným vítězem skrze Beránka. Jeho obyvatelé mají podíl na šťastném sebevědomí, které Beránek vydobyl svou obětí. Zde panuje pravá radost, nikoliv potěšení, které je odkázáno na luxus a zábavu.

■ Také zde jsou hradby, ale ty jsou z drahých kamenů, a brány, které jsou dnem i nocí otevřené: tyto zdi poskytují bezpečí, aniž by omezovaly.

■ Nebeské město nepotřebuje chrám - Bůh sám přebývá v jeho středu.

■ Je zde jedna jediná ulice. Je z ryzího zlata, a kdo po ní kráčí, přijde vždy k trůnu Božímu a k trůnu Beránka.

■ Toto město nemá zahrady, je samo jedinou zahradou. Novým nebem protéká proud živé vody a rostou zde stromy života, které vracejí národům zdraví.

■ Léčí se zde především chaos lidstva, kdy stojí jeden proti druhému, kdy není možné vzájemné dorozumění. Když Bůh daruje z nebe tento Jeruzalém, proměňuje chaos Babylonu v kosmos nového stvoření.

■ Aby mohl přijít tento nový Jeruzalém, musí Babylon zahynout. V míře, v jaké říkáme Bohu ano k soudu nad naším Babylonem, může začít také jeho konečná záhuba. Pak budeme schopni již nyní zapět chvalozpěv Aleluja, který blažení zpívají při hostině Beránkově.

Directorium spirituale 11/04

Smírná modlitba k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu

K: Nejsvětější Srdce Pána Ježíše, v pokoře se ti klaníme a přicházíme, abychom se ti znovu zasvětili s pevným úmyslem napravovat urážky, kterých se ti od lidí dostává.

L: Ano, to slibujeme.

K: Čím více jsou hanobena tvá tajemství,

L: tím více v ně budeme věřit, Srdce Ježíšovo, které posvěcuješ naše srdce!

K: Čím více nevěra usiluje, aby nás zbavila naší naděje,

L: tím více budeme svou nadějí skládat v tebe, ó Srdce, jediná naděje lidí smrtelných!

K: Čím více lidská srdce odporují tvé božské lásce,

L: tím více tě budeme milovat, ó neskonalá krásno, nekonečně láskyhodné Srdce Pána Ježíše!

K: Čím více se útočí na tvé božství,

L: tím více se mu budeme klanět, Božské Srdce Pána Ježíše!

K: Čím více se tvá přikázání vytrácejí z lidské mysli a jsou přestupována,

L: tím více je budeme zachovávat, nejsvětější Srdce Pána Ježíše!

K: Čím více lidé opovrhují tvými svátostmi, znesvěcují a opouštějí je,

L: s tím větší láskou a účtivostí je budeme přijímat, nejtěšnější Srdce Pána Ježíše!

*Zmrtvýchvstávající Kristus,
kostel sv. Říty, Cascia*

K: Čím více jsou z lidských srdcí vyhošťovány tvé úctyhodné ctnosti,

L: tím snažněji budeme o ně usilovat, Srdce, vzore všech ctností!

K: Čím více peklo pracuje na záhubě duší,

L: tím více ať se v nás rozněcuje touha po jejich spáse, Srdce Pána Ježíše, obětované za spásu duší!

K: Čím více smyslnost a pycha usilují, aby byl zmařen sebezápor a láska k povinnosti,

L: tím více se budeme přemáhát, zavazovat k obětavosti a pili, Srdce Ježíšovo, potupami nasycené!

K: Čím více lidé pohrdají tvou svatou církví,

L: tím více se vynasnažíme, abychom byli jejími věrnými dětmi, sladké Srdce Pána Ježíše!

K: Čím více lidé pronásledují a hanobí tvého náměstka na zemi,

L: tím věrněji budeme za ním stát a modlit se za něho, Srdce Páně, kopím probodené!

K: Ó Srdce Boha našeho, dopřej nám hojnost své milosti, abychom byli uprostřed světa tvými apoštoly a tvou korunou v blažené věčnosti.

Sladké Srdce mého Ježíše, dej, ať tě miluji vždy více!

Modlitba „Nejsladší Ježíši“

při smírné pobožnosti o slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Nejsladší Ježíši, jemuž se za všechnu lásku odměňuje lidská nevděčnost zapomináním, lhostejností a pohrdáním, klečme zde před tvým oltářem a chceme ti zvláštní úctou nahrazovat tak velikou nevšímavost a krivdu, již tvé milující Srdce neustále od lidí zakouší.

Vzpomínáme, že i my jsme byli kdysi mezi těmi nehodnými, jsme proniknutí hlubokou lítostí, a prosíme především pro sebe o tvé milosrdenství. Jsme ochotni dávat

náhradou dobrovolné dostiučinění jak za vlastní hříchy, tak i za hříchy těch, kdo daleko zbloudili z cesty spásy a zatvrdili se v nevěře, nechtějí následovat tebe jako svého pastýře a vůdce, nebo se zpronevěřili křestnímu slibu, odhodili sladké jho tvého zákona.

Umiňujeme si tedy, že dosti učiníme za všechny tyto viny a že se přičiníme zvláště o odstranění veškeré nestoudnosti a nemravnosti v životě i v jednání, jimiž se činí nástrahy nevinným duším, znesvěcování svátečních dnů, hrozných rouhání proti tobě a svatým, tupení tvého náměstka na zemi a veškerého kněžstva, zanedbávání velebné Svátosti tvé lásky nebo jejího zneuctívání hroznými svatokrádežemi, konečně i veřejných

hříchů národů, které se protivi právům Církve tebou založené a jejímu učitelskému úřadu. Kež bychom mohli smýt tyto zločiny svou vlastní krví!

Náhradou za urážky tvé božské cti podáváme ti dnes totéž dostiučinění, které jsi kdysi na kříži obětoval svému Otci a které denně ochotně obnovuješ na oltářích, a spojujeme je s dostiučiněním Panny Marie, tvé Matky, všech svatých a zbožných věřících.

Upřímně slibujeme, že všechny hříchy své i hříchy jiných, stejně jako i všechny lhostejnosti ke tvé nesmírné lásce chceme s tvou milostí odčiňovat pevnou vírou, mravným životem a svědomitým zachováváním přikázání tvého evangelia, zejména přikázání lásky. Ze všech sil se také přičiníme, aby tě lidé již neuráželi a co nejhojněji tě následovali.

Přijmi od nás, nejdobrotivější Ježíši, na přimluvu blahoslavené Marie Panny Smířitelky tento dobrovolný závazek našeho smírného dostiučinění, dej nám veliký dar setrvání v dobrém, abychom tobě až do smrti věrně sloužili a jednou se všichni dostali do oné vlasti, kde s Otcem i Duchem Svätým žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

Život pro Eucharistii

Bl. Klement Marchisio 1833–1903

Klement Marchisio se narodil v rodině prostých řemeslníků v Racconigi (Cuneo) 1. března 1833. Blízko jeho rodného domu byl kostel bratří dominikánů, kam chlapec denně docházel ministrovat při mši svaté. Zde se naučil velké lásce k Panně Marii a modlitbě růžence, kterou se modlil každý den. Zde pocítil povolání ke kněžskému stavu.

Ve stopách světců

Když dokončil v Turině seminární přípravu, přijal kněžské svěcení z rukou biskupa Oddone, protože turínský arcibiskup Franson byl „demokrat“ donucen odejít do vyhnanství v Lyonu. V Convitto Ecclesiastico v Turině doplnil svou kněžskou formaci pod vedením světců, jako byli Don Cafasso, Don Bosco a Don Cottolengo.

Byl pak dva roky kaplanem v Cambiano, pak ve Vigone a konečně jako 27letý byl jmenován farářem v Rivalbē, malém středisku na venkově, kde zažil nejprve mnoho těžkostí. Jeho mírumilovnými a neporazitelnými zbraněmi byly modlitba a denní slavení mše svaté, hlásání velkých pravd víry a horoucí láska k Ježíši a k Panně Marii. S denní modlitbou růžence začal své dobývání duší pro Boha.

Jeho farníci se brzy měli přesvědčit spolu s okolními faráři, že tento mladý kněz bere všechno vážně a že patří k oné svaté turínské „rase“, která svatostí a skutky lásky přitahuje svět k našemu Pánu.

Kongregace pro Ježíše

V Rivalbē zřídil Don Marchisio dílnu pro dívky z celého kraje, aby nemusely odcházet do města, kde na jejich duši číhalo mnoho nebezpečí. Ale řádové sestry, které vedly tento malý ústav, brzy odešly. Don Marchisio na radu Mons. Lorenza Gastaldiho založil kongregaci sester pod titulem sest-

ry sv. Josefa, aby tak zabezpečil započaté dílo. Ale Bůh mu záhy zamíchal kartami na stole.

Od počátku meditoval jako svatý kněz o obdivuhodném tajemství Eucharistie a osvěcen Bohem si uvědomoval, že v jeho době, ostatně podobně jako i v naší, vede Satan se svými přívrženci velký boj proti Nejsvětější Svátosti a proti reálné přítomnosti a oběti Ježíše Krista, Boha a člověka mezi námi.

Lucia Becchio,
matka bl. Klementa Marchisia

Myšlenky, které v něm uzruly, vložil do knížky *Nejsvětější Eucharistie pod útoky satanismu*, kterou publikoval v roce 1894 a rozdával ji vlastnoručně na 2. národním eucharistickém kongresu, který se slavil v Turině v září toho roku.

Rodný dům bl. Klementa Marchisia

Ve čtvrté kapitole této knížky vysvětluje Don Marchisio, že Satan obrací svou nenávist vůči Ježíši, který svou obětí na kříži pozvedl člověka výše než Satana, který byl svržen do pekel.

Satan je velký vrah: aby odloučil člověka od Boha, snaží se odstranit Eucharistii, oběť a svátost, v níž se člověk tak důvěrně spojuje na nejvyšší úrovni s Bohem. Don Marchisio ví, že Satan profanuje ďábelským způsobem Eucharistii prostopášnostmi, ke kterým svádí její sluhy, a na druhé straně se snaží zmařit Eucharistii tím, že zne-

oči, že se používají také hostie vyrobené z divných směsí a víno z jiného druhu ovoce. Tak bylo mnoho kněží oklamáno.

Od té doby pomýšlel Don Marchisio na hroznou odpovědnost, aby se žádný kněz nedal obloudit a nedůvěřoval uhlazeným podvodníkům, ale pečoval s největší pílí o Eucharistii jako jediný a největší poklad přede mši svatou, při ní i po ní všemožným způsobem.

Právě proto, když založil svůj Institut dcer sv. Josefa, pocítil inspiraci obrátit pozornost především k eucharistickému kultu a slavení mše svaté v první řadě přípravou hostií a vína. Je to skrytá práce, ale neobyčejně důležitá, protože je prvořadou podmínkou pro platnost, důstojnost a svatost slavení svaté oběti.

Když shromáždil své rodící se společnosti, řekl: „Církev již má kvetoucí instituty, které mají za cíl lásku k bližním, ale asi nikdo nezná takovou kongregaci, která se věnuje výlučně kultu svátostného Ježíše. A proto náš Institut, místo aby sloužil Ježíši v chudých a v dětech, se přičiní, aby co nejlepším způsobem sloužil jemu samému ve všem tom, co se týká svátosti lásky.“

Tak se zrodily sestry sv. Josefa, které se věnují osobnímu posvěcení v hlubokém vztahu k Ježíši adorovanému, obětovanému, milovanému a následovanému, a to zcela zvláštní nejvznešenější prací: tím, že budou pro slavení mše svaté ve svých dílnách připravovat malé i velké hostie a mešní víno z hroznů.

Don Marchisio se ocitl ve středu obrovské práce: péče o jeho krásnou farnost v Rivalbē a formace a šíření jeho sester se záhy rozrostly co do kvantity i kvality.

Otevřel v Římě jeden dům v roce 1883 a papež Lev XIII., který přijal jeho první skupinu, zvolal pln radosti před zakladatelem: „Konečně náš Pán založením této kongregace myslí také sám na sebe.“

Mše je můj život

Při zakládání domů a šíření svého díla ocitl se Don Marchisio často na cestách po Itálii, sklízel obdiv biskupů a významných kardinálů, jakým byl např. Giuseppe Sarto, benátský patriarcha, který se stal později 4. srpna 1903 papežem a definitivně schválil jeho kongregaci v roce 1907. Církev se stala svědkem nesmírné práce a apoštolátu podněcovaného nesmírnou láskou Dona Marchisia k eucharistickému Ježíši a jeho oddaností k Panně Marii, Těšitelce a Pomocnici všech Turiňanů.

Mši svatou celebrou jako anděl u oltáře a kromě toho se každý den účastnil mše svaté v přesvědčení, které vyjadřoval slovy: „Mše svatá je můj život“ a „Mše svatá je všechno.“

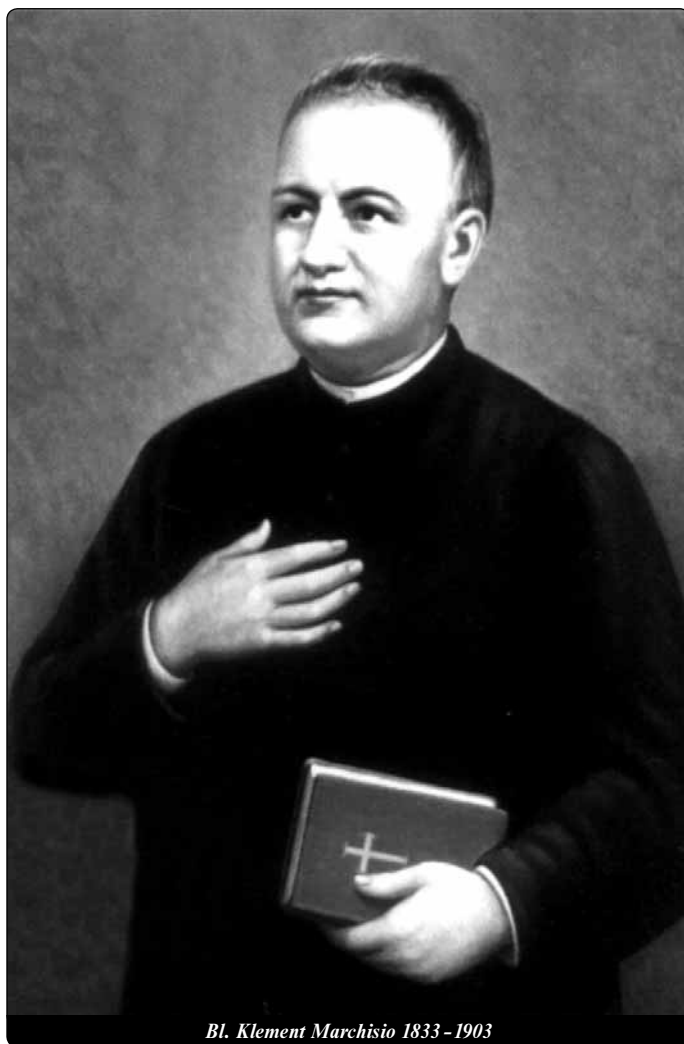
Kdosi o něm řekl, že pokud jde o mši svatou, je nenasytný, *ebrius Missae*. Trávil dlouhé hodiny v adoraci před Nejsvětější Svátostí a vyzýval neúnavně věřící k účasti na mši svaté, k pravidelné zpovědi, k častému co nejdůstojnějšimu svatému přijímání a k eucharistické adoraci. Byl skutečně *sacerdos propter Eucharistiam* – kněz pro Eucharistii nejen jako důstojnou realitu, ale jako samotného Ježíše, živého a pravého Boha a člověka.

Za čtyřicet let, kdy vykonával funkci faráře, se Rivalba zcela změnila díky jeho působení opírajícímu se o milost Boží a horoucí lásku k svátostnému Ježíši.

Velká většina věřících, i těch, kteří mu nejdříve oponovali, se nakonec k němu přimkla, protože cítili ve svém pastýři přítomnost Ježíše, dobrého Pastýře, naslouchali jeho kázáním, jeho katechezím, jeho naléhavému, ale sladkému pozvání k svatosti.

Naplnil Itálii svými sestrami nazývanými obecně „Suore del vino“, „vinné sestry“.

V roce 1903, když byl již hodně unaven, podnikl ještě cestu po

Bl. Klement Marchisio 1833–1903

Itálii, aby navštívil všechna svá díla. Vrátil se do Rivalby utmácený. V srpnu prožil ještě velkou radost, když byl jeho velký přítel kardinál Sarto zvolen papežem, který se jako Pius X. měl stát papežem Eucharistie.

8. prosince na svátek Neposkvrněného početí Panny Marie měl poslední kázání. 15. prosince sloužil ještě s velkou vroucností svou poslední mši svatou. 16. prosince odešel na věky k Pánu.

Rivalba, mateřinec sester Kongregace svatého Josefa

Jan Pavel II. ho prohlásil za blahoslaveného 30. září 1984. Více než 100 let po jeho smrti neztratil jeho příklad a jeho učení nic na své kráse a aktuálnosti v dnešní době, kdy následujeme hlas Svatého otce a usilujeme, abychom odčiňovali zapomínání a zneuctivání Nejsvětější Svátosti, shromažďovali se u ní, jediné lásky našeho života, abychom se s ní a v ní proměnili.

Z *Maria Ausiliatrice* 9/2005
přeložil -lš-

Úrna s ostatky bl. Klementa Marchisia uchovávaná v kostele v Rivalbě

HARRY POTTER NENÍ PRO DĚTI

Zfilmovaný Harry Potter je stále více určen jen skutečně otrlým divákům.

Čtvrtý díl filmu Harry Potter představuje tolik brutality, krutosti a vulgární řeči, že filmová cenzura v zemi vzniku zakázala přístup dětem mladším 12 let bez doprovodu rodičů. Dosud byly první tři díly přístupné od šesti let. V jiných zemích je až do 12 let nepřístupný již třetí díl. Tato skutečnost svědčí o tom, že všichni propagátoři výchovných hodnot této série pro mládež jsou na velkém omylu.

HALLOWEEN OHROŽUJE

Hans Kohler, starosta v Rankweileru (Rakousko), poslal rodičům dopis, aby zabránili slavení Halloweenu. Kohler brání svou obec před „americkými zlozvyky“. Chodit dům od domu a žebrať o sladkosti je zlozvyk, který nepatří do naší kulturní tradice. Děti se převlékají za čarodějnice a duchy a tropí hluk na ulicích, aby si vyžebrały pamlsky. To jistě velmi vyhovuje „zlým duchům“. Stále častěji dochází k výtržnostem, poškozování stěn domů a zahrad. Místní policie tuto starostovu aktivitu podpořila.

ŽROUT RICINOVÝCH KEŘŮ

Červ, který ohlodl Jonášův stinný keř, mohla být housenka motýla „olepa scheini“. Tento motýl je v Izraeli již dávno domovem, ale dosud nebyl vědecky popsán. Živí se jen v noci listy keřů. Uvádí to izraelský badatel Yosef Schlein, sběratel hmyzu na jeruzalémské a mnichovské univerzitě.

NEJSTARŠÍ KNĚZ

15. října oslavil P. Konrád Fuchs své 108. narozeniny. 47 let svého života působil v kněžské službě. Nyní žije v domově pro staré lidi v Alpensbachu u Bodamského jezera.

Kath-net

Pio a Pius

Padre Pio a papež Pius XI.

Papež Ambrogio Damiano Achille Ratti, který přijal jméno Pius XI., se hned na začátku svého pontifikátu musel proti své vůli zabývat Paterem Piem.

Po smrti Benedikta XV. v lednu 1922 arcibiskup Achille Ratti opustil diecézi Milán, aby se zúčastnil papežova pohřbu a pak konkláve, které začalo 2. února.

V té době žil P. Pio již několik let v klášteře San Giovanni Rotondo, spojen v intimní modlitbě s Pánem, slavil předlouhé maše svaté a radoval se z krás přírody, protože byl nadšen pohořím Gargana podobně jako sv. Franšek horou Verna.

Garganské panorama přirovnával P. Pio ke Svaté zemi, ale snad by se tato analogie hodila především na ono místo, kde se uskutečnilo Kristovo umučení.

P. Pio očekával v tichosti své cely s napětím volbu nového papeže a s radostí přijal zprávu, že se jím stal kardinál Achille Ratti.

Již o několik let dříve, přesně po roce 1918, se stalo jméno P. Pio důvěrně známé v celé Církvi a od nového pontifikátu se očekávalo stanovisko Vatikánu k tomuto řeholnímu bratru, který žil ve ztraceném klášteře mezi garganskými horami.

Rok po zvolení papeže Pia XI. se stala na deset let tvrdou skutečností tato fráze: „Haec est... voluntas Dei, Jesu Christi“, protože 1. června 1923 poslala Svatá Kongregace do San Giovanni Rotondo tento dekret:

„Nejvyšší Svatá Kongregace posvátného Oficia s ohledem na ochranu víry a mravů po provedeném šetření o skutečnostech, které se týkají P. Pia z Pietrelciny z řádu menších bratrů kapucínů, který žije v konventu San Giovanni Rotondo v diecézi Foggia, prohlašuje, že podle provedeného šetření nelze prokázat, že by tyto skutečnosti byly nadpří-

rozené, a vyzývá věřící, aby se ve svém jednání řídili tímto prohlášením.

V Římě, v sídle posvátného Oficia 31. května 1923. Luigi Castelano, notář Svatého Oficia.“

Rok nato 24. července 1924 znovu Svatá Kongregace s odvoláním na výrok z předchozího roku upřesnila: „...Po shromáždění ještě četnějších a bezpečných pramenů a informací, tatáž Nejvyšší Posvátná Kongregace plní svou povinnost a vyzývá věřící ještě závažnějšími slovy, aby se absolutně zdrželi od jakýchkoliv návštěv a styků, a to i písemných, z důvodů zbožnosti.“

Těmito dvěma výroky začala období izolace P. Pia od světa věřících, který ho dosud obklopoval, ale spojení s Kristem se stalo ještě intimnější, protože P. Pio měl více času přemýšlet a rozjímat o utrpení Krista, o jeho významu pro kněze a o jeho zvolání „Žízním“, které z kříže pronesl k lidstvu.

Tento příběh ukazuje široce, že každé individuum je obklopeno osobami, které ho ctí, a jinými, které se mu z určitého důvodu pokoušejí ublížit.

Ti mají podporu ve skutečnosti, že vítězství zla nad dobrem se dosahuje snáze, protože je vždy snazší ukazovat faleš než

pravdu. Navíc, abychom dobře pochopili úspěch, kterého donašeči dosáhli nad P. Piem, musíme si být dobře vědomi způsobu smýšlení Pia XI.

Tento papež miloval horoucně Církev a v souvislosti s tím jako málokdo také důstojnost Božího sluhy – kněze. Proto pro něho kněz měl být zářivým příkladem.

Viděl kněze povzneseného do vznešeného stavu, ve kterém se ubohá lidská přirozenost měla rozplynout před takovou důstojností, a proto měl za to, že proti Božím sluhovi se nesmí ozvat žádný hlas.

Papež se pojednou ocitl před mimořádným případem a bylo pro něho obtížné ho v pravý čas analyzovat a vyvodit z toho závěry, protože kněze považoval za otce duší podle slov Krista: *Učte všechny národy.*

Jestliže se kněz, učitel a otec stal předmětem diskusí, trpí tím jeho poslání, je třeba zabránit zmatku v duších, které ho obklopují, a protože je služebníkem Církve, tedy veliké školy pravdy a víry, špatný příklad se šíří jako kruhy ve vodě, do které byl vhozen kámen.

Ti, kteří bojovali proti Piovi v oné době, znali dobře mentalitu papeže a povzbuzovali ho, aby zabránil ráně špatného příkladu, který by mohl být dán lidstvu. Podobně tomu bylo za pontifikátu Jana XXIII., kdy se snažili vyvolat přesvědčení, že P. Pio přemožen fanatis-

P. Pio

mem by mohl v San Giovanni Rotondo přivést pořádku sbírek až k úplnému finančnímu hnutí. Pius XI. byl přesvědčen, že úkolem kněžského života je dávat dobrý příklad, a právě z tohoto důvodu nakonec našel v P. Piovi kněze, který byl pro Církev vzorem, a nikoliv pochodující maskara, jak se ho pokoušeli nepřátelé představit. Každá lež nakonec pomine a zůstane jen pravda. Krize roku 1923 nakonec pominula, protože nebyla schopna udusit dobré semeno, které Pán vložil do srdce P. Pia, a ti, kteří se proti němu smluvili, museli po deseti letech přijmout svou porážku, protože je nevýratným zákonem, že pravda nakonec vítězí. P. Pio často přijímal z Pánovy ruky zkoušky, ale také nechyběly příležitosti, kdy mohl s uspokojením pozorovat porážku synů temnot, a vždy si zachovával vědomí, že posláním kněze je být spolubojovníkem, který musí počítat s tím, co řekl Kristus: *Nepřinesl jsem na zemi pokoj, ale boj.* Boj, který musel snášet od roku 1923 do roku 1933, nebyl krutý, ale podrobil jeho kněžskou duši tvrdé zkoušce poslušnosti vůči nejvyšší hlavě Církve. Podřídil vzpuru své mysli Boží vůli a žil dlouhé dny v horlivé modlitbě, pozvedal svou mysl v pokoře k Nejvyššímu a vyprošoval odpuštění pro své nactiurhače.

Pius XI.

P. Pio

Tak jako hrom následuje poblesku, tak po výroku Svaté Kongregace z roku 1923 dal Pius XI. prošetřit všechny prameny, které obviňovaly P. Pia. Toto počinání rovněž odpovídá charakteru Pia XI., jehož temperament byl uvážlivý a důsledný. Byl nadán pronikavou inteligencí, která mu brzy napověděla, že obvinění P. Pia mohou být nepodložená. Ve svých počinech byl důsledný a projevil v každé situaci velkou obezřetnost, zvláště pokud šlo o situace, ve kterých hrály roli intriky. Chtěl, aby se provedla co nejobširnější šetření a aby se shromáždilo co nejvíce svědectví od lidí všeho druhu, a vyslechl také lidi, kteří žili v blízkosti P. Pia.

Tak se např. uvádí, co řekl Piu XI. sv. Donu Orione, kterého si Achille Ratti velice vážil a ptal se ho na názor v různých situacích. Jednoho dne při rozhovoru s Donem Orionem přišla řeč na P. Pia. Sv. kněz Don Orione chtěl říct, že podle jeho zdání..., ale nemohl dopovědět větu, protože Pius XI. mu řekl s velkou rozhodností: „Done Orione, chci váš názor, a nikoliv vaše zdání!“ Na první pohled tato věta Pia XI. rozlišovala dva pojmy: „názor“ a „zdání“, ale je zřejmé, že první pojem má větší váhu než ten druhý. Pro názor je totiž třeba přesně vymezit věc, upřesnit skutečnosti určité záležitosti, o které jsme pevně přesvědčeni, zatímco zdání pokládáme za soud, který není založen na přesné znalosti faktů. Pius XI., obdařený pronikavou inteligencí, nepotřeboval

zdání, ale názor, posílený svatostí života a kněžskou horlivostí Dona Orione. Když si Pius XI. složil celou mozaiku a viděl, že to, co se mluvilo dříve, byla nestoudná lež a výrok Svaté Kongregace byl nesprávný, neváhal prohlásit, že lidé, kteří spravují Církev, byli oklamáni.

Pius XI. se nezabýval tím, že by obhajoval pověst neústupnosti, jakou měla Kongregace posvátného Oficia, protože bylo zjevné, že P. Pio platil za viny, kterých se nedopustil, ale měl široké kněžské srdce, jaké nepotřebovalo domáhat se samo pravdy, která mu nakonec byla přiznána.

A tak 16. července 1933 se P. Pio mohl vrátit do kostela, aby zde sloužil mši svatou, a papež chtěl, aby opět byl obklopen svými dětmi, které se v době zkoušky kolem něho shromažďovaly jen v duchu.

Pius XI. dal P. Piovi k velké jeho radosti plnou moc, aby na konci mše svaté, sloužené s největším pohnutím, uděloval papežské požehnání. Od té doby byl papež velice velkorysý vůči jednomu ze svých nejdražších kněží, který si zasloužil, aby se kvůli němu udělal „krok zpátky“. Dal si dokonce zavolat Mons. Cuccarula do Říma a po srdečném rozhovoru mu řekl: „Vy kapucíni budete nyní spokojeni. P. Pio byl dokonale odškodněn. Je to poprvé v dějinách Církve, kdy Svaté Oficium musí vzít zpět své dekrety.“

Z knihy Felice Spaccucciho „Pět papežů P. Pia“ přeložil -ls-

TĚŽKÁ RÁNA PRO IRSKOU CÍRKEV

Případy sexuálního zneužívání nezletilých v katolickém Irsku se staly přímo katastrofou. Státní vyšetřovací komise zjišťuje, jak se v těchto případech zachovali církevní představení, a konstatuje, že se omezovali na přemísťování provinilců do jiných farností. Noviny a televize jsou plné těchto případů. Jedná se hlavně o dva biskupy, z nichž jeden již zemřel a druhý odstoupil. Vliv církve, který byl ještě před 30 lety velmi značný, silně utrpěl a došlo ke katastrofálnímu poklesu kněžských povolání. V jednom učilišti, kde bylo za návštěvy Jana Pavla II. v roce 1979 650 seminaristů, je jich nyní jen 54. Mnoho seminářů bylo zavřeno.

Kath-net

Okamžik k zamyšlení

Jednou bude muset každý člověk před soudnou stolicí Boží složit své účty. Musíme dobře pamatovat na to, že jsme jen správci mnoha Božích darů, zvláště pak své duše, kterou musíme v náš poslední den odevzdat Bohu obohacenou jeho svatostí. První otázka pro každého člověka bude: „Co jsi udělal se svou duší? Učinils ji hodnou mé svatosti? Je svatá, jako já jsem svatý?“ Jak dobrý a starostlivý je náš nebeský Otec, že poslal svého Syna, aby nám opět umožnil dosáhnout Otcova domu! Jak dobrý je to Otec, že nám dal oči a uši a živé srdce, abychom jeho, trojediného Boha, mohli poznávat, vidět a slyšet, milovat, klanět se mu a děkovat mu. Jak dobrý je náš Pán Ježíš Kristus, který za nás dal svou krev a svůj život, abychom obstáli před soudem. Jak dobrý je, že nám ve svátosti pokání podává ruku a pokaždé trhá náš dlužní úpis. Jak dobrý je Ježíš Kristus, že hází za sebe všechno, co se týká našich minulých hříchů, když se obmyjeme jeho krví skrze rozhršení, které nám z jeho zplnomocnění uděluje kněz ustanovený za správce jeho milosti. Jak dobrý je Ježíš Kristus, který nám umožnil, že můžeme jeho a svému Otci říkat

Abba a že v jeho jménu můžeme prosit Otce o všechno, co potřebujeme pro duši i pro tělo! Jak dobrý je náš Pán, že nás neponechává v klidu, ale vyzývá nás a přitahuje, dokud neumožníme vstup jeho milosti, že nám posílá své anděly jako pomocníky. Jak dobrý je Ježíš Kristus, který chce být nejdříve naším Bohem, před kterým musíme sklonit kolena, a pak naším bratrem, naším přítelem, naším vším! Jak dobrý je náš Pán Ježíš Kristus, že chce s námi mluvit ve svatostánku lásky, ve kterém na nás ustavičně toužebně čeká! Jak dobrý je, že nám dává svou Matku Marii nejen jako Matku své Církve, nýbrž také jako Matku jednoho každého z nás!

Jak dobrá je Maria, kterou můžeme vzývat jako svou Spoluvykupitelku, Prostřednici všech milostí a Přímělkyni a skrze ni si všechno vyprosit! Jak dobrá je Maria, která stále naslouchá našemu volání jako Matka milosrdenství a Brána nebes! Jak dobrý je Bůh ve svých andělech a ve svých svatých, kteří jsou s námi ve dne v noci a stále čekají, že je budeme prosit o ochranu a pomoc! Musíš je prosit, a pak mohou pro tebe mnoho vykonat.

-sks- 47/2004

Ježíš Kristus

sám popisuje křesťanskou existenci takto: *Vy jste světlo světa... Nezapaluje se světlo a nestaví se pod nádobu, nýbrž na svícen, aby osvěcovalo všechno v domě. Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a velebili Otce vašeho v nebesích (Mt 5,14-16).* Ale jak se mohou stát světlem světa?

Všichni (v domě) mají vidět moje dobré skutky. Byl bych příliš přetížen, kdybych měl osvěcovat celý svět. To místo a prostředí, kde žiji, je tím místem, kde mám být světlem světa. Lidé, se kterými žiji pospolu, které potkávám, ti mají právo, aby viděli, že jsem křesťan a žiji proto překvapivě jinak než ostatní.

Všichni v domě mají velebit nebeského Otce. Nejde o to, abych zde stál jako zářící postava. Sloužím k tomu, aby Bůh byl přítomen v mém životním světě a aby to bylo zjevné. Cílem není samoučel, ale služba. Jako světlo světa jsem Božím nástrojem.

Světlo je nutno nejdříve zapálit. Moje světlo potřebuje zdroj. Tímto zdrojem je Ježíš Kristus, který o sobě říká: *Já jsem světlo světa (Jan 8,12).*

-sks-

Kondomy proti hladu?

Ke zprávě ONS k světovému obyvatelstvu

„Prosíme o příspěvek pro dívky v Africe.“ Heslo: „Ochrana proti početí.“ Těmito slovy chce Zpráva o světovém obyvatelstvu 2005 bojovat proti bídě obyvatelstva v rozvojových zemích.

Ve zprávě se říká, že zrovnoprávnění a plánování rodiny jsou rozhodující složkou boje proti chudobě. Přitom se zcela vytrácí vědomí hodnot, a to nejpodstatnější: zajistit na celém světě dostatek výživy. Na to měl upozornit 16. říjen, Den hladu ve světě.

Před několika lety platila ještě pomoc k svépomoci za nejlepší východisko z chudoby. Lidé se měli naučit rozvíjet vlastní iniciativy jak nejlépe budovat potřebnou infrastrukturu. Lidé z průmyslových zemí byli vyzýváni k velkodušným darům.

Tato metoda, jak se zdá, došla. Den hladu ve světě připomíná sice ještě každoročně lidem, že velký počet lidí musí hladovět. Světová pomoc proti hladu a Výzkumný ústav mezinárodní politiky výživy (IFPRI) varuje před dramatickým růstem bídy a hladu v Africe. „Bez nesmírného politického úsilí a ochoty k větším investicím se zcela jasně mineme s cílem tisíciletí snížit hlad a bídu na polovinu,“ řekl Ousmane Badiane, africký koordinátor IFPRI.

Problémem je, že při boji proti hladu už není na prvním místě odstraňování hladu a svépomoc, nýbrž „reproduktivní zdraví“. Přitom se jedná především o kondomy. Zajímavé je, jak se tu hraje se slovíčky: za zdravím se skrývá pozitivně znějící pojem „reproduktivní zdraví“. To zahrnuje ovšem spektrum od kondomů až po potraty.

Tak je ve Zprávě o světovém obyvatelstvu řeč o tom, že chybějící rovnoprávnost a chudoba především žen mají fatální následky: Každou minutu umírá žena na překonatelné komplikace při těhotenství nebo při porodu – 99 % z nich právě

v rozvojových zemích. Chudoba, diskriminace a násilí vedou prý k tomu, že v Africe jižně od Sahary je již 57 % žen infikováno virem HIV.

Dívky v těchto zemích jsou prý často nuceny podstupovat riskantní sexuální vztahy, aby si zasloužily prostředky na udržení života nebo splacení dluhů. Přitom riskují nechtěné těhotenství nebo infekci HIV, vysvětluje Renata Báhrová, zástupkyně Německé nadace pro světové obyvatelstvo (DSW). „Musíme prolomit spirálu chudoby, nevědomosti a násilí tím, že ukážeme dívkám lepší životní perspektivy. To nestojí mnoho,“ říká.

Stojí to jen pár kondomů. Poptávka po nich stoupla, protože se více rozšířil virus AIDS. Přitom bylo právě nyní podle studie z Ugandy doloženo, že používáním kondomů vůbec nepokleslo riziko HIV. Naopak: lidé příliš důvěřují kondomu a berou tak na sebe riziko infekce ještě ve větším měřítku. Jiná studie univerzity v Cambridge 2004 dokládá, že nejlepším způsobem ochrany proti nákaze je věrnost a nestřídat partnery.

Propagátoři kondomů smýšlejí jinak: věří, že metodou kondomu ovládnou smrtelnou nemoc. Když bude méně těhotenství, klesne počet úmrtí rodiček, to je logika autorů Zprávy. Že se tak narodí méně dětí, to je – jak se zdá – také žádoucí.

Zpráva si stěžuje, že pomoc v roce 2003 zajistila pro rozvojové země pro každého muže jen jeden kondom a 200 milionů žen, které chtěly ochranu před otěhotněním, nemělo přístup k plánování rodiny. „V tom hraje osvěta a plánování rodiny rozhodující roli. Mohlo by být zachráněno ročně 1,5 milionu lidských životů,“ věří zástupkyně UNFPA Bettina Maasová.

Hospodářští odborníci jsou stejného mínění. Vycházejí z toho, že klesající porodnost sníží v příštích desetiletích chudobu v rozvojových zemích až o 14 % a může tak zlepšit zdravotní podmínky, a to nejen pro ženy. „Základní význam pro reproduktivní zdraví v budoucím rozpočtu pro rozvojové země musí tvořit prostředky na osvětu a plánování rodiny,“ říká Báhrová.

Jedná se tedy o globální kulturní – sexuální revoluci. Revoluce '68 se má opakovat v Africe. Rozvojové cíle tisíciletí budou přehodnoceny a vystoupí do popředí nové priority. Proces této „světové etiky“ postupuje tak plíživě a podprahově, že si to neuvědomují ani v církevních kruzích.

Dokonce i katolické řádové sestry vyučují o reproduktivním zdraví a nové etice. I v jejich klinikách se nabízejí „reproduktivní zdravotní služby“. I nejmenší vesnické školy mají ve svých plánech „nauku o pohlaví“.

Nemělo by se zapomínat, že politickými důsledky sexuální revoluce jsou destrukce demokracie pod pláštěm „účasti na demokracii“ a „dobrého vedení státu“. Hodnotový systém, na kterém bylo založeno OSN v roce 1945, se hroutí.

Následek je ten, že lidé přestali morálně uvažovat. Řídí svůj život sexualitou. Ztrácejí přitom vědomí rodiny, která je přece chápána jako obraz Největší trojice. Místo toho nastupuje „rodina“ ve všech jejích formách a náboženství se nepřikládá žádná nebo jen minimální hodnota.

A zatím obyvatelstvo hyne hladem a má vyjít s méně než jedním dolarem na den. 16. říjen – Den hladu ve světě – by to měl všem připomínat. Běda, když to připomenete odpovědným za Zprávu o světovém obyvatelstvu. Organizace pro výživu a zemědělství (FAO) a Fond dětí OSN (UNICEF) hovoří zatím o tom, že více než 840 000 000 lidí na světě nemá k dispozici dostatečnou výživu a čistou vodu. Každý den umírá 24 000 lidí hladem nebo na důsledky hladu. Z toho je 18 000 dětí mladších než 5 let. Překonat bídu a hlad a zajistit výživu, to byl v roce 1979 cíl OSN, když zakládalo FAO, nikoliv dovoz kondomů.

Kath-net

HLAD VE SVĚTĚ JE NEJVĚTŠÍ SKANDÁL

Papež Benedikt XVI. pokládá hlad a podvýživu ve světě za největší skandál, jaký mohl lidstvo postihnout. Žádá mezinárodní společnosti, aby se postaralo o lidi, kteří jsou ohroženi, protože nemají ani minimum ke své výživě.

Všichni máme povinnost se postarat o naše bratry. Příčinou hladu nejsou geografické ani klimatické podmínky ani neúroda. Hlad je vyvolán také lidmi, jejich egoismem a nedostatečnou sociální organizací, strnulostí hospodářských struktur, které jsou zaměřeny jen na svůj vlastní zisk.

Abychom správně odpověděli na potřeby lidstva, je nutná dobrá znalost jejich situace a k tomu je potřebný také správný dialog. V centru technického pokroku musí stát sám člověk.

ADORACE V KAZACHSTÁNU

Podobně jako na Kubě i v Kazachstánu je velmi obtížné postavit kostel. Proto i nadále slouží katolickým věřícím „domácí kaple“ zřízené ještě za komunistického režimu. V nich jsou slaveny bohoslužby a koná se zde také adorace Nejsvětější Svátosti. Kazachstán sloužil za Stalina jako deportační území a teprve před 14 lety získal nezávislost. Mezi 17 miliony obyvatel, převážně muslimů a pravoslavných, žije 360 000 katolíků. „Rok Eucharistie byl pro ně výzvou, aby se spojili s Církví celého světa v eucharistické účtě.“ Nedostatek kněží přiměl věřící ke zřizování domácích kaplí. Bývá to převážně jeden pokoj v bytě „zbožné bábušky“, kde se přechovává Nejsvětější Svátost. Tak mohou věřící i v těch místech, kam se kněz dostane jen zřídka, strávit mnoho času na kolenou. Biskup Pavel Lenga z Karagandy referoval o tom na biskupském synodu. Ve všech 17 farnostech jeho diecéze se konaly pravidelné adorace. V červnu se konalo veřejné procesí o svátku Těla a Krve Páně.

BLAHOŘEČENÍ PŘÍŠTÍ ROK?

Polský primas kardinál Glemp vyloučil možnost, že by Benedikt XVI. při své návštěvě Polska v červnu 2006 blahorečil Jana Pavla II. Proces vyžaduje „dlouhé zkoumání mnoha svědectví“. Kromě toho papež sám rozhodl, že nebude provádět blahorečení.

NOVÝ KLÁŠTER KLARISEK

23. října otevřel biskup Marx v předměstské čtvrti Saarbrückenu Burbach slavnostně nový klášter klarisek. Je to na okraji města, kde byl v roce 1913 postaven kostel Božského Srdce Páně. Klášter je v bývalé farní budově. Má se stát místem modlitby pro město i pro diecézi. Duch evangelia nesmí být zničen. Bez modlitby je všechno jako pověšené jen ve vzduchu. Modlitba je klíčem ke všemu.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

církví, ale především vůči onomu „předmětu zájmu“: včely, známky, ryby, Bůh, všechno je tu jedno. Podařilo se dokonce navodit přímo vědomí strachu, co všechno by se mohlo stát, kdyby byl český národ ochuzen o svatovítský chrám tím, že by ho uchvátila církev. Církev už tedy v obecném povědomí zřejmě ani nepatří k národu. Ale to je přesně to, co po celá desetiletí vtoukali do lidí rudí mocipáni a slibovali za to ráj na zemi.

Uprostřed této mentality slavíme svátek Krista Krále. Není to zpozdilé? Takový svátek se mohl jevit jako anachronismus již od doby, kdy začaly padat trůny a dokonce i hlavy panovníků. Pro lidi, pro které se stalo obtížné uznat svrchovanost Boha, se stala tím spíše nesnesitelná svrchovanost vladařů. Buď to je odstranili, nebo z nich udělali pouhé reprezentační symboly zaslých časů. Ideálem se stala „vláda lidu“, ačkoliv je to svým způsobem protimluv. Být vládcem platilo dříve za charisma, a to plným právem. Dokud se vycházelo z přesvědčení, že všechna moc pochází od Boha, mohl zákonitý pomazaný vládce počítat s tím, že pokud vládne v souladu s Boží vůlí, má oporu v někom, kdo je mnohem víc než lidé. Jestliže si lid rozhodne, že moc pochází od lidu, situace se podstatně mění. Lid nemá sám sobě co zaručit. Jestliže si lid vládne sám, je sám v sobě rozdělen tak, že jako „vládce“ je vydán na milost a nemilost vrtochům svého lidu. Je ve skutečnosti u moci pouze trpěný. To ho nutně omezuje a vede ho k tomu jednat tak, aby se zalíbil lidu. Vládnout sám sobě nemá daleko k bezvládní a tato anarchie se také stále více prosazuje v obecné nekázní a narůstající kriminalitě všeho druhu. To samozřejmě ohrožuje prosperitu společnosti jako celku. Lid, který vládne sám sobě, se vystavuje nebezpečí, že se stane sle-

pým vůdcem slepých, až všichni spadnou do jámy.

Právě za této situace není svátek Krista Krále anachronismus, ale naopak je nanejvýš aktuální. Kristova vláda je totiž jedinou autentickou vládou par excellence, je nezastupitelným zdrojem, vzorem a normou pro jakékoliv panování.

Kristus jako Král plně splňuje všechny požadavky dokonalého panovníka. K jeho nedostižným vlastnostem patří v prvé řadě jeho nejvyšší moudrost. Řídí své království tím nejmoudřejším a nejdokonalejším způsobem k jeho konečnému cíli, protože zná dokonale všechny skutečnosti včetně budoucnosti. To je také základem nanejvýš moudrého, svrchovaně účelného a jednoduchého zákonodárství. Díky němu vládne tak, že dokonale respektuje lidskou svobodu. Svou svrchovanou nadvládou nedává pocíťovat jako nadřazenost, ale uplatňuje ji tím nejdokonalejším způsobem jako službu poddaným. To je také základní zákon a hybná síla jeho království. Nejen že nikoho neutlačuje ani nevykořisťuje, nýbrž sám zajišťuje svému království a jeho členům v nejhodnější míře všechno potřebné. Nevyvyšuje se nad své poddané, nýbrž jde tak daleko, že je činí adoptivními členy svého panovníckého rodu. Nežije povýšeně a v luxusu na úkor druhých, nýbrž přebývá uprostřed svého lidu a je mu ve všem doko-

nalým vzorem, nejen panovníkům, ale i poddaným. Nenárokuje žádná privilegia ani výhody, nýbrž naopak – sám sebe se zřekl, vzal na sebe všechna břemena pozemského života až do té míry, že za své království pro-

lil svou krev. Není nedostupný ani povýšený, ale přijímá bez ohlášení kohokoliv v kteroukoliv denní i noční dobu na audienci, při které uzdravuje nemocné, těší zarmoucené a uděluje milost odsouzeným.

Proč právě před takovým Králem lidé tak utíkají a vyhýbají se mu? Není jeho království v lidech jediným základem, na kterém je možno spolehlivě vybudovat opravdu prosperující pozemský stát? Vláda lidu, která si zakládá na tom, že skončila s Bohem, podřezala si sama větev, na které sedí. Všechny problémy, se kterými se potýká současné zákonodárství, hospodářství, zdravotnictví, mocenské složky i soudnictví, jsou způsobeny především tím, že společnost vyloučila ze svého středu Kristovo království, že odhodila jeho základní zákon, to je zákon služby, který platí stejně tak pro panovníka i podřízené, a dosadila místo něho zákon vlastního sobeckého prospěchu. Tím ve skutečnosti postavila všechny proti všem, a tak se místo služby lásky uplatňuje darwinovský zákon silnějšího.

Nesmíme si však zakrývat, že na postoji světa ke Kristovu království nejsme bez viny. Bláhová pověra o samospáse demokratizace prosákla i do církve a je opravdu na pováženou, zda může posílit postavení Božího království, nebo se jedná pouze o přizpůsobení a poplatnost době, která je stále více alergická na autoritu i její symboly. Zkušenosti posledních desetiletí sotva svědčí o rozkvětu a rozmachu, ale každopádně dokládají zhoubný mor svévole, který přinesl všeobecný úpadek víry, kázně a nakonec i mravnosti a způsobil nevýslovné duchovní i materiální škody, které nadlouho podkopaly autoritu Božího království. Šířit pohoršení znamená sytit otráveným chlebem ty, kteří hladoví po pravdě. I nejdobrotivější Pán je v té věci neúprosný: *Tomu, kdo pohorší jednoho z nejmenších, by bylo lépe, kdyby...* -red-

Výzvy fatimského poselství (33)

Nuže, tato oběť se týká všech, také těch, kdo nemají štěstí mít dar víry. Také oni se na své cestě setkávají s obětí, protože celé lidstvo je označené znamením Kristova vykupitelského kříže, třebaže ho nezná nebo ho nechce využít. Všichni musíme nést část Kristova kříže, neboť kříž tíží kvůli hříchu, nebo – lépe řečeno – hřích nese s sebou tíhu kříže.

Popravdě řečeno, bylo to kvůli tomu, aby z nás odstranil poskvrnu hříchu, že Ježíš vzal na sebe tíhu kříže. Avšak aby nám tento Kristův skutek byl ku prospěchu, je nutné, aby každý z nás nesl s vírou a láskou svůj vlastní kříž za Kristovým křížem a ve spojení s Kristem; jinými slovy – je nutná oběť, přijatá a obětovaná Bohu s Kristem za vlastní hříchy a za hříchy našich bratří a sester. V tomto smyslu poselství žádá po všech, protože je pro všechny: „*Chcete se obětovat Bohu a snášet všechna utrpení, která na vás chce seslat, jako úkon odčinění za hříchy, kterými je urážen, a prosby za obrácení hříšníků?*“

Ale pro tak křehkou a kvůli hříchu padlou přirozenost, jako je ta naše, není možné snášet stále, velkodušně a záslužně oběť bez zvláštní pomoci Boží milosti, která nás podporuje a posiluje. Proto Naše Paní na ubohé a pokorné „*Ano*“ děti odpověděla příslibem pomoci milosti: „*Budete tedy muset mnoho trpět, ale Boží milost bude vaší posilou.*“

Ach! Tato slova Naší Paní jsou pro nás světelným majákem! Skutečně, známe svou vlastní slabost a víme, že sami nejsme schopni přinášet plody věčného života, ale jedině spojení s Kristem, jak to on sám říká v evangeliu: „*Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic*“ (Jan 15,5). Proto nám nebeská Matka slibuje útěchu Boží milosti: útěchu ve smyslu síly, která pomáhá naší slabosti; útěchu ve smyslu milosti, která nás přichází utěšovat, povzbu-

zovat, pomáhat a podporovat. A v této jistotě se rozvíjí a inspirované důvěra, jakou máme mít vůči Bohu.

Snášení oběti, která na nás doléhá v každodenním životě, se přetváří v pomalé mučednictví, které nás očisťuje a pozdvihuje k nadpřirozenému, k setkání naší duše s Bohem v oné atmosféře přítomnosti Nejsvětější Trojice v nás. Zde se nachází nesmírné duchovní bohatství! Člověk, který to pochopil, žije ponořený ve světle: ve světle, které není světlem slunce ani hvězd, ale pramenem, z něhož každé jiné světlo vyvěrá a přijímá své bytí. Je to živé světlo, které vidí a proniká a zároveň osvětluje a dává vidět to, co chce ukázat. Je to živé světlo Boží.

Proto chudé děti, když viděly, jak jsou zaplaveny tímto světlem, a aniž by dobře rozuměly tomu, co říkaly, byly vedeny k tomu, aby opakovaly: „*Ó Nejsvětější Trojice, klaním se ti! Můj Bože, můj Bože, miluji tě v Nejsvětější svátosti!*“ Bylo to dojetí z nadpřirozeného, které v nich uskutečnilo to, co samy od sebe nebyly schopny učinit. Vedlo je k tomu, aby věřily v reálnou přítomnost Boha v Eucharistii. Je to dar víry, který Bůh dává naší duši ve svátosti křtu.

A Naše Paní uzavírala své poselství z tohoto dne 13. května 1917 slovy: „*Modlete se růženec každý den, abyste pro svět obdrželi mír a konec války.*“

Jaký byl důvod toho, že nám Naše Paní přikázala modlit se každý den růženec a nepřikázala nám, abychom každý den byli přítomni na mši svaté a účastnili se jí?

Jedná se o otázku, která mi byla mnohokrát položena a na niž bych nyní ráda odpověděla. Absolutní jistotu o tomto důvodu nemám, protože Naše Paní nám ho nevyšvětlila, a také mě vůbec nenapadlo, abych se na to zeptala. Proto jednoduše povím to, co se mi zdá a co mi ohledně toho bylo dáno pochopit. Po pravdě řečeno, výklad smyslu poselství ponechávám zcela svobodně na svaté Církvi, neboť jí patří a náleží; proto se pokorně a ráda podřizuji všemu, co ona řekne a bude chtít opravit, upravit či vyhlásit.

Vzhledem na výše položenou otázku si myslím, že Bůh je Otec a jako Otec se přizpůsobuje potřebám a možnostem svých dětí. Nuže, kdyby nás Bůh prostřednictvím Naší Paní žádal, abychom se každý den účastnili mše svaté a přijímali při ní, mnozí by jistě museli říci, že ze spravedlivého důvodu to pro ně není možné. Někteří kvůli vzdálenosti, jež je

dědí od nejbližšího kostela, kde se slaví Eucharistie; jiní proto, že jim to nedovolují jejich starosti, jejich stavovské povinnosti, práce, jejich zdravotní stav atd. Zato modlitba růžence je přístupná všem, chudým a bohatým, moudrým a nevědomým, velkým a malým.

Všichni lidé dobré vůle se denně mohou a mají modlit růženec. Proč? Abychom vešli do kontaktu s Bohem, děkovali za jeho dobrodiní a prosili ho o milosti, kterých máme zapotřebí. Je to modlitba, která nás přivádí k rodinnému setkání s Bohem, jako modlitba dítěte, které jde k svému otci, aby mu poděkovalo za přijatá dobrodiní, pohovořilo s ním o svých osobních záležitostech, přijalo jeho radu, jeho pomoc, jeho podporu a jeho požehnání.

Protože všichni máme zapotřebí se modlit, Bůh od nás žádá – řekněme jako každodenní gesto – modlitbu, která je nám přístupná: modlitbu růžence, kterou se můžeme modlit jak společně, tak soukromě, jak v kostele před Nejsvětější Svátostí, tak doma v rodině či sami, jak na cestě, když cestujeme, tak během pokojné procházky po polích. Matka rodiny se může modlit, když kolébá kolébku se svým malým dítětem či uklízí dům. Náš den má dvacet čtyři hodiny..., takže to nebude příliš, když si vyhradíme čtvrt hodinku pro duchovní život, pro náš důvěrný a rodinný rozhovor s Bohem!

Z druhé strany si myslím, že po liturgické modlitbě oběti mše svaté je modlitba svatého růžence pro původ a vznešenost modliteb, z kterých se skládá, a pro tajemství vykoupění, která si připomínáme a rozjímáme v každém desátku, nejlíbeznější modlitbou, kterou můžeme přinést Bohu, a pro naše duše nejprospěšnější. Kdyby tomu tak nebylo, Naše Paní by nám ji nedoporučovala s takovou naléhavostí.

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně. Spravedliví mu na to řeknou: Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žiznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě? Král jim odpoví: Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali. Potom řekne těm po levici: Pryč ode mě, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě, byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě. Tu mu na to řeknou také oni: Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žiznivého, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti? On jim odpoví: Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali. A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života.“

Klub senátorů KDU-ČSL, Sekce pro mládež ČBK a Nakladatelství Paulínky si Vás dovoluji pozvat na **slavnostní prezentaci knihy Jana Pavla II. „Teologie těla“**, která se koná pod záštitou Petra Pitharta, prvního místopředsedy Senátu Parlamentu ČR, Jana Kasala, prvního místopředsedy Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, a Miloslava kardinála Vlka, pražského arcibiskupa, v Praze v budově Senátu Parlamentu ČR, Valdštejnské náměstí 17/4 v Hlavním sále v úterý 6. prosince 2005 od 15.00 hod.

Program slavnostní prezentace: 15.00 Zahájení – P. Jan Balík a Kateřina Regendová. Slovo doc. JUDr. Petra Pitharta, prvního místopředsedy Senátu Parlamentu ČR. Příspěvky k „Teologii těla“ – apoštolský nuncius J. E. arcibiskup Diego Causero, Mgr. Karel Skočovský, Ředitel Národního centra pro rodinu PhDr. Josef Zeman, CSc. Slovo Ing. Jana Kasala, prvního místopředsedy Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR. Za Nakladatelství Paulínky – sestra Isidora Pérez. Myšlenka kardinála Miloslava Vlka. Hudbou doprovázejí mladí interpreti Josef Žák, Lukáš a Štěpán Markovi. Slova Jana Pavla II. recituje Anna Synková. Taneční vystoupení: Konzervatoř – taneční centrum Praha. 16.00 hod. – občerstvení, 17.00 hod. – zakončení. Je nutné mít s sebou doklad totožnosti.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu ve spolupráci s pražskou pobočkou Unie křesťanských pedagogů Vás zve na přednášku **prof. ThDr. Václava Wolfa „Může se Bůh stát člověkem?“**, která se bude konat **v úterý 6. prosince 2005 v 19 hodin** v kavárně Křesťanského domova mládeže u sv. Ludmily, Francouzská 1, Praha 2. V rámci tohoto filosoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

Centrum naděje a pomoci pořádá diskusní setkání pro snoubence a novomanžele s názvem **„Povídání o manželství“**.

Před tak důležitým životním krokem, jako je uzavření manželství, je důležité se dozvědět, co snoubence čeká, jaká úskalí, povinnosti, ale i radosti mohou z tohoto kroku plynout. Ve čtyřech setkáních se snoubenci dozvědí o významu manželství i v dnešní době, co přináší i co bere. Seznámí se s rozdíly mezi mužem a ženou, jak po psychologické, tak po sexuální stránce. Povzbudí se, že konflikty se dají řešit i jinou cestou než rozvodem. Páry se motivují k otevřenosti vůči životu i k celoživotní věrnosti. Mladým novomanželům tato setkání pomáhají řešit možné potíže, které se již objevily, a především problémům předcházet. Nejde jen o důležité informace, ale i o vzájemné sdílení se s ostatními páry.

Setkání se konají vždy v sudý týden v pondělí ve večerních hodinách v klubovně **Centra naděje a pomoci, Hybešova 40, Brno**.

Centrum naděje a pomoci pořádá pravidelné setkání pro ženy, které hledají zaměstnání nebo jim končí rodičovská dovolená a uvažují, co dál. Právě těmto ženám je určen cyklus čtyř diskusních setkání **„Když končí mateřská dovolená“**. Setkání probíhají každý pátek dopoledne. Ženy se zde dozví jak pěstovat zdravé sebevědomí, jak komunikovat, jaké jsou prohřešky vůči image, jak se orientovat na trhu práce a mnoho dalších důležitých informací. Nejde jen o informace, ale i o vzájemné sdílení se s ostatními. Absolventky celého cyklu setkání obdrží osvědčení. Těšíme se na setkání s Vámi u nás v klubovně **Centra naděje a pomoci na Hybešově 40, Brno**.

Bližší informace a přihlášky na tel.: 543 254 891, 543 331 471, e-mail: cenap@cenap.cz, www.cenap.cz.

KATAR BUDE MÍT OPĚT KOSTEL

V katarském hlavním městě Doha na Arabském poloostrově bude po 1 400 letech opět otevřen křesťanský chrám. Anglikánská církev dostala potřebný pozemek od šejcha Amira Hamada Kalifa II. Na území dnešního Kataru byly od 4. století četné chrámy a kláštery. Po vpádu islámu v 7. století všechny zmizely. Dnes je v Kataru 70 000 křesťanů, z toho 7 000 anglikánů a 50 000 katolíků. Jsou to většinou přistěhovalci z Filipín.

Kath-net

Liturgická čtení

Neděle 20. 11. – slavnost Ježíše Krista Krále

1. čt.: Ez 34,11–12.15–17
Ž 23(22),1–2a.2b–3.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

2. čt.: 1 Kor 15,20–26.28
Ev.: Mt 25,31–46

Slovo na den: *Pro jednoho z nejposlednějších.*

Pondělí 21. 11. – památka Zsvěcení P. Marie v Jeruzalémě

1. čt.: Dan 1,1–6.8–20
Dan 3,52.53.54.55.56

Odp.: ... *svrchovaně chvályhodný a velebný navěky.*

Ev.: Lk 21,1–4

Slovo na den: *Dvě drobné mince.*

Úterý 22. 11. – památka sv. Cecilie

1. čt.: Dan 2,31–45
Dan 3,57.58.59.60.61

Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*

Ev.: Lk 21,5–11

Slovo na den: *Neděste se, neboť to se musí stát napřed.*

Středa 23. 11. – nez. pam. sv. Klementa I. nebo sv. Kolumbána (v královéhradecké diecézi: slavnost sv. Klementa I.)

1. čt.: Dan 5,1–6.13–14.16–17.23–28
Dan 3,62.63.64.65.66.67

Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*

Ev.: Lk 21,12–19

Slovo na den: *Já vám dám výmluvnost i moudrost.*

Čtvrtek 24. 11. – památka sv. Ondřeje Dung-Laca a druhů

1. čt.: Dan 6,12–28

Dan 3,68.69.70.71.72.73.74

Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*

Ev.: Lk 21,20–28

Slovo na den: *Až to začne, vzpřimte se a zdvihněte hlavu.*

Pátek 25. 11. – nez. pam. sv. Kateřiny Alexandrijské

1. čt.: Dan 7,2–14

Dan 3,75.76.77.78.79.80.81

Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*

Ev.: Lk 21,29–33

Slovo na den: *Boží království je blízko.*

Sobota 26. 11. – nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Dan 7,15–27

Dan 3,82.83.84.85.86.87

Odp.: ... *chvalte a oslavujte ho navěky.*

Ev.: Lk 21,34–36

Slovo na den: *Nestrídmost, opilství a pozemské starosti.*

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 20. 11.	PO 21. 11.	ÚT 22. 11.	ST 23. 11.	ČT 24. 11.	PÁ 25. 11.	SO 26. 11.
Antifona	730	1643	1708	964	1692	996	1666
Žalm	786	783	786	784	786	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	730	1653	1709	738	1693	738	1666
Antifony	731	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	813	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	731	1654	1710	969	1693	1001	1668
Antifona k Zach. kantiku	731	1595	1596	969	1694	1002	1669
Prosby	732	1655	1711	969	1694	1002	1655
Záv. modlitba	732	1595	1596	1597	1695	1002	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	733	739	739	739	739	739	739
Antifony	733	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	818	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	733	943	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	732	943	957	973	990	1006	1022
Nešpory:							
Hymnus	727	727	1648	1714	740	1698	740
Antifony	727	734	945	960	976	992	1009
Žalmy	727	734	945	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	729	736	1663	1717	979	1701	1011
Ant. ke kant. P. M.	729	737	1595	1596	979	1701	1011
Prosby	729	737	1664	1718	979	1702	1011
Záv. modlitba	732	732	1595	1596	1597	1695	1012
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

NOVINKY

PŘÍRUČKA ČESKÝCH CÍRKEVNÍCH
DĚJIN - I.

Počátky latinského a slovanského křesťanství
na Velké Moravě a v Čechách (roky 800-1000)

Prof. ThDr. Bohumil Zlámal

Stěžejní souhrnné dílo erudovaného autora, připravované celoživotní vědeckou činností (postupně v letech 1947-1973), které ve své době mohlo vyjít jen nevěřejně jako skripta v 15 svazcích. Knižní vydání zachovává autentický text Zlámalův, šetrně přizpůsobený dnešní jazykové normě, podle autorovy periodizace. Text je vybaven poznámkami a rozsáhlou bibliografií. Pro pečlivé a důsledné zpracování bohaté faktografie je Příručka českých církevních dějin namnoze objevným čtením pro každého českého katolika i nekatolika, ale je vysoce užitečná i pro studenty, pedagogy - historiky, jimž může být objektivním doplněním selektivně založeného vzdělání z minulé doby a milosrdným „opravňovatelem oblíbených omylů“.

Brož., A5, 368 stran, dotovaná cena 340 Kč

EUCHARISTICKÉ ZÁŽITKY

Paní Ida Peerdemanová z Amsterdamu byla omilostněna zjeveními Panny Marie od 25. března 1945 do 31. května 1959. Biskup Joseph Mary Punt z Haarlemu-Amsterdamu formálně potvrdil nadpřirozený charakter těchto zjevení. V jednom z posledních poselství, která jsou stále více eucharistického rázu, Panna Maria oznamuje: „Kontakt zůstane zachován.“ Dnes víme, že Matka všech národů

rozuměla pod tímto „kontaktem“ tzv. eucharistické zážitky, které začaly 17. června 1958 souběžně s poselstvími a až do 25. března 1984 byly zveřejněny. Vizionářka mohla zakoušet ohlášenu útěchu a slíbenou pomoc skrze eucharistické zážitky, které nastupovaly především během mše svaté zcela neočekávaně. Nejsvětější Eucharistie je přitom centrem a Ida cítí a prožívá fyzicky skutečnou a živou přítomnost Krista v Nejsvětější Eucharistii. Eucharistické zážitky tvoří s poselstvími jednotu. V obojích je slyšet hlas Pána a také hlas Paní, přičemž vizionářka - na rozdíl od poselství - vnímá slova při eucharistických zážitcích nikoliv zvenčí, ale zevnitř. Jsou vyslovována velmi pomalu, ale Ida je nemůže jako při poselstvích hlasitě opakovat, nýbrž dodatečně je zapisuje. Přitom může vizionářka slova vnitřně znovu slyšet.

Brož., A5, 136 stran, 118 Kč

Znění všech 56 poselství jsou zachycena v knize **Poselství Paní všech národů**, která byla vydána již dříve (brož., A5, 208 stran, 149 Kč).

DVOJČATA

Josef Janšta - Ilustrace Lucie Fričová

Rodina Nováková prožívá s dvojčaty Josífkem a Maruškou jejich první rok školní docházky. Čtenáři se mohou připojit a být s nimi nejenom ve škole, ale poznají i jejich rodinu a farnost, ve které žijí. Vydají se s nimi na výlety, mezi jejich kamarády, poznají krásu žitého křesťanství ve všedním životě i při liturgických slavnostech. V rámci edice Večerní čtení není tento sedmý svazek zaměřen pouze na určité období, ale děj se rozprostře takřka na celý liturgický rok.

Brož., A5, 248 stran, 193 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.